

SEKSUAL POLITIK

*hvad
santaperer
mand
om?*

HVORDAN ER DET AT
VÆRE
HETEROSEKSUEL??

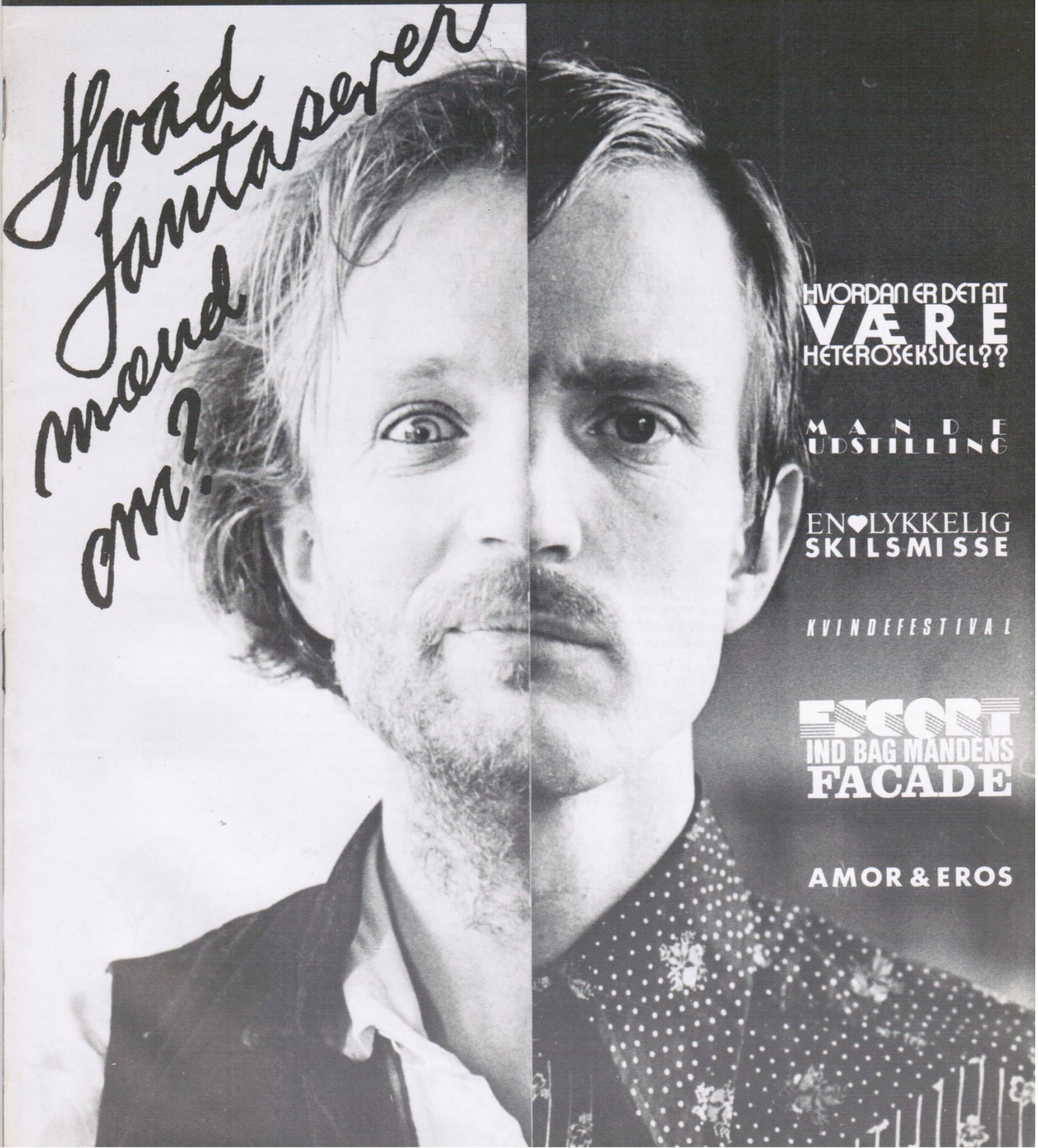
M A N D E
UDSTILLING

EN ♥ LYKKELIG
SKILSMISSE

KVINDEFESTIVAL

ESCORT
IND BAG MANDENS
FACADE

AMOR & EROS

Rapport fra en svensk mandegruppe	side 4
Hvordan er det at være heteroseksuel	side 7
Amor og Eros eller hvordan	side 10
En lykkelig skilsmisse	side 12
Bøsser og socialisme (boganm.)	side 14
Mandebevægelsens tale	side 15
Mandeudstilling 76	side 16
Hvem er Thilderne	side 17
Kvindefestival 76	side 18
Seksualpolitisk manifest	side 20
Det patriarkalske orgasmecirkus	side 22
Hvad er feminisme	side 23
Læserbreve	side 25
Thy 76	side 26
Petit stof	side 29
Escort ind bag mandens facade	side 30

Indhold:

REDAKTIONEN:

Bente Clod, Birgitte Gravesen, Helle Jarl-
mose, Christian Kampmann, Lene Lyng-
sie, Finn Mikkelsen, Ole Nørlyng, Jeanet-
te Schellenberg & Peter Schmidt.

Redaktorer:

Birgitte Gravesen (ansv.)
Helle Jarlmosé

FOTO: Lars Sidenius Lasse Ingeberg

SATS: BLADFABRIKKEN, Nørrebro-
gade 18 B, 2200 N.

LAY-OUT og TEGNINGER: Karen Hil-
den, Claus Rønn
Birgitte Gravesen — Jeanette Schellenberg

BLADET SEKSUALPOLITIK
STUDIESTRÆDE 18
1455 KBH. K.

Abonnement på bladet Seksualpolitik kan
tegnes ved at indsende 25 kr. på postgiro-
konto nr. 7 25 11 14 til "Bladet Seksual-
politik, Studiestræde 18, 1455 Kbh. K."

Tryk: Eks-skolens Trykkeri
Nørrebrogade 5 C
2200 Kbh. N.

BLADET SEKSUALPOLITIK
sælges hos:

København:

Reitzels Boghandel, Nørregade 20.
Informations Kiosk, Demos, Arnold
Busck, Munksgård, Pocket Bogladen,
RUC's boghandel Roskilde,
Handelshøjskolens boghandel.

ARHUS:

Husets Bogcafe, Vester Alle 15.

VIBORG:

Anarkistisk Boghandel, Gothersgade 27.

ESBJERG:

Esbjerg Bogcafe, Exnersgade 61, 7600
Esbjerg.

OSLO:

1. Tronsmo A6S, Postbox 6897, St.,
Olavsplass, Oslo 1, tlf. 20 25 09.

STOCKHOLM:

Bokcafet Morianen, Drottninggatan 19,
og RFSL Klubb Timmy, Timmermanns-
gatan 24.

Adresser:

B.B.F. Åbenrå 33 I, 1124 København K.
Introduktionsmøder for nye B.B.F.'ere
holdes den første mandag i hver måned,
Åbenrå 33 I kl. 20.
Mandagsmøder holdes hver mandag kl. 20
i KRIM-huset på Christiania.

Forbundet af 1948: Postbox 1023, 1007
København K.

Tlf. (mand.-torsd. kl. 17-18) 01-111961
Den lesbiske bevægelse, Kvindehuset,
Prinsessegade 7, 1422 København K.

Tlf. (01) 57 03 66

Rødstrømperne, Kvindehuset, Prinsesse-
gade 7, 1422 København K.

Tlf. (01) 57 03 66

Mandebevægelsen, Dronningensgade 14,
1420 København K.

Redaktionen gør opmærksom på, at arti-
klen "Guddommeligt dekadence" i sidste
nummer af SEKSUALPOLITIK er skrevet
af Wilhelm von Rosen. Vi beklager, at
Wilhelms navn ikke var nævnt i forbindel-
se med artiklen.

Hjælp!

Bladet mangler en, der har erfaring i bog-
holderi, som vil sætte vores regnskabs-
gruppe ind i bogføring. Vi er alt for fatti-
ge til at kunne lønne nogen, men hvis du
har erfaring eller kender nogen med erf-
aring, så håber vi at du vil gøre noget for at
hjælpe bladet på dette område.
Ring til Peter Schmidt HE 4705

Hvad vil vi?

Vi kæmper for seksualrevolutionen. Det er ikke nok at bekæmpe den økonomiske undertrykkelse, også den seksuelle undertrykkelse må bekæmpes. Kapitalismen og patriarkatet støtter hinanden, og revolutionen må knuse begge systemer. Vi vil tvinge venstrepartierne til at beskæftige sig med seksualpolitik. Samtidig vil vi vise dem, der tror, at de er seksuelt frigjorte, at socialismen er en betingelse for at den seksuelle undertrykkelse kan holde op.

Samfundet

Vi kæmper for et socialistisk Danmark, hvor folket og ikke profitten bestemmer. Folket alene afgør, hvad der skal produceres — og hvor meget, hvordan og hvorfor. Ned med ejendomsretten! Al magt til folket!

Kønsbalance på arbejdsmarkedet

Vi kæmper for kvindens økonomiske selvstændighed. Kønsbalance på arbejdsmarkedet vil forhindre, at kvinder bliver brugt som en særlig kvinde-arbejdskraftreserve, og det vil forhindre, at arbejdsløsheden bliver større hos kvinder end hos mænd.

Samliv

Vi kæmper for en seksuel frigørelse fra den mandsdominerede kultur. Den patriarkalske kernefamilie skal nedbrydes. Den undertrykker alle sine medlemmer, og kapitalismen bruger den til at indoktrinere sit undertrykkende system. Kapitalismen og patriarkatet støtter kernefamilien, fordi den opretholder og videregiver det normalitetsbegreb, der skaber forfølgelse og undertrykkelse af anderledes tænkende, følede og handlende. Først når kernefamilien er nedbrudt, ophører undertrykkelsen af andre samlivsformer.

Krop og seksualitet

Vi kæmper for menneskets ret til at bestemme over sin krop og dens muligheder. Alle må have lov til at vælge seksualpartnere, som de har lyst til, uanset køn, alder og slægtskab, når bare det er frivilligt og til gensidig glæde. Og alle må kunne onanere med glæde og uden skyldfølelse.

Kampen for frigørelse

Vi kæmper for at nedbryde de undertrykkende kønsroller, som kapitalismen og patriarkatet har skabt og bevaret. Vi støtter aktivt kvindens kamp mod undertrykkelse og kræver, at manden frigør sig fra sin undertrykkende rolle. Frigørelsen skal også omfatte børnene. Uden deres frigørelse er seksualrevolutionen umulig. Vi støtter de lesbiskes kamp og bøssernes kamp for frigørelse. Deres kampe er nødvendig for seksualrevolutionen og kan ikke skilles fra den.

Ned med pik-imperialismen!

Seksualrevolutionens drivkraft

Vi solidariserer os med de grupper, der kæmper for at nedbryde kapitalismen og patriarkatet. Fra den kommer seksualrevolutionens drivkraft. Det er: Lesbisk Bevægelse, Bøssernes Befrielsesfront, Kvindebevægelsen, Mandebevægelsen, Pædofilgruppen, Børnenes Befrielsesfront og Kollektivbevægelsen.

Seksualpolitiske hovedpunkter

Hvad fantaserer

HVAD ER DET FOR EN INDRE VIRKELIGHED, SOM MÆND MÅ FORSVARE? HVORFOR FØLER DE SIG TRUEDE AF KVINDER, SOM KOMMER DEM FOR NÆR?

Det er spørgsmål, som en svensk mandegruppe har arbejdet med et års tid. Gruppen bestod af mænd i alderen 25-50 år, og den mødtes en gang om ugen. Og det har vist sig, hvor modsætningsfyldte mænds fantasier er. Der findes længsler og drømme om kærlighed, der findes voldsindslag, pornografiske drømme, svaghed og skyldfølelser, styrke og magt.

Følgende beretning er i forkortet form gengivet efter RFSU-Bulletin om Sex og Samlevnad, nr. 2 og 3, 1975. Oversættelsen og bearbejdningen er foretaget af Poul Nielsen.

SUPERMANDEN

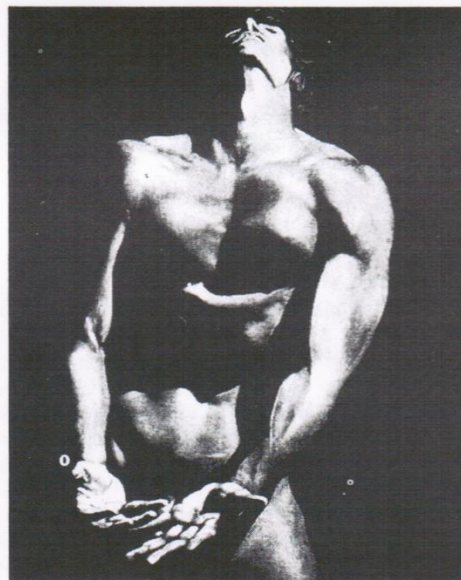
Mandighed — det er noget veldefineret, fuldstændigt og indiskutabelt. Noget med effektivitet, selvbeherskelse, selvstændighed, smilende uberørthed osv. Men ligesom tegneseriens Superman har en hemmelig identitet, som hele tiden trues med at blive ynkeligt afsløret, således har også mænd en *indre virkelighed*, som de er bange for at blottlægge. Og ligesom pigen Lois Lane intrigerer for at få ram på ham og afsløre ham, således føler mange mænd sig truet af kvinder, som kommer dem for nær.

— *For mig er de indre fantasier en kilde til styrke. Tankerne om dem er nærværende hos mig. Det er mine erindringer. Jeg kan tænke præcis hvad som helst, uden at nogen kan sætte spørgsmålstegn ved det. Skønt! Man kan jo let få skyldfølelser over at have en helt privat side, men jeg ville føle mig udsløttet, hvis jeg ikke havde det.*

Og det er især i konfliktsituationer, at denne hemmelige styrke både trues og mobiliseres:

— *Når hun går løs på mig, når hun anklager mig og forsøger at fastholde mig, føler jeg mig ude af stand til at svare. Men jeg viger uden om, undlader at svare og beholder alt for mig selv.*

Men hvad er prisen for dette kønsrollespil? Hvad er det, vi mænd efterlader os i barndommen? Og hvad kommer tilpasningen til mandssamfundet til at koste os?

mænd om?

Mange mænd oplever også, at de har en hemmelig svaghed, som de må skjule. Manderollen er svær at leve op til. Men mange mænd oplever samtidigt deres fantasiverden som en kilde til styrke og magt. For egentlig var det jo omvendt det der med Superman's hemmelige identitet. Pjokket Clark Kent, foragtet af alle for sin fejghed og ynkelighed, var den som havde en hemmelig identitet: I virkeligheden var han jo Superman. Og på den måde kan så alle mænd, som ikke evner at leve op til den perfekte manderolle, finde trost i bevidstheden om, at de bærer rollen inde i sig som en hemmelig styrke. En af mændene fortalte:

JEG VED IKKE HVAD JEG FØLER

Hvis man hele tiden tvinges til at fortrænge sine følelser, at lære at beherske sig, aldrig at blotte sig og lade sine dybeste følelser og oplevelser konfronteres med andres, bliver man usikker med hensyn til sin egen identitet og med hensyn til følelsernes eksistens, ægthed og værdi. Man kan ikke markere sig som menneske, men har hele tiden fornemmelsen af, at der er noget, man må skjule:

— *Jeg har altid behersket mig. Det var utænkeligt, at jeg skulle tabe fatnin-*

gen. Det var en stræben efter perfektionisme, efter at være ufejlbarlig. Jeg fremstod for andre som en klippe, samtidigt med at jeg var usikker med hensyn til mine egne følelser. Det så dybt i mig, at det var svært at komme ud af.

— Langt inde i mig sidder en lille ensom dreng og græder og er ked af det. Jeg forsøger at holde ham tilbage, men så snart jeg slapper af, dukker han frem igen. Jeg ved ikke, hvad jeg føler, hvem jeg er. Meget af det jeg har foretaget i mit liv føles meningsløst.

— Jeg føler, at jeg har svært ved at få kontakt med virkeligheden. Jeg fik aldrig kontakt med den, da jeg var lille, aldrig et følelsesmæssigt forhold til den. Hjemme var alt så pænt og nydeligt, vældig æstetisk, men alt var dødt. Det var intet liv.

Mænd værner sig måske til at leve et ret følelsesfattigt liv, fordi de aldrig har lært andet. Måske lærer de at blive mere handkraftige på denne måde, men deres handlinger har ikke altid bund i deres eget følelsesliv.

ANGSTEN FOR MÆND

Med to undtagelser havde ingen i gruppen haft et fortroligt forhold til andre mænd — et forhold, som indebar, at man kunne åbne sig og tale om sine inderste tanker og følelser. Flere sagde:

— Mange af os har været bange for at komme mænd for nær, måske af angst for, at nogen skulle tro, at vi var homoseksuelle. Vi over ikke at se mænd i øjnene mere end nogle få sekunder ad gangen. Vi er bange for andre mænd.

En del af gruppens medlemmer syntes, at det var lettere at tale med kvinder:

— Når det drejede sig om følelsesmæssige problemer gik man til kvinder. Vi har altid haft lettest ved at etablere kontakt med og snakke med kvinder.

ARBEJDSLIVETS KRAV

Alle mænd i gruppen udtrykte vanskeligheder ved at kombinere arbejdslivets krav med familieliv, kærlighed og seksualliv, fordi de i arbejdslivet skal undertrykke deres følelser og spontaneitet, medens de i privatlivet netop skal udvikle disse egenskaber. Resultatet bliver ofte et udefinerligt hverken-eller, som er utilfredsstillende for alle parter.

Mange mænd oplever f.eks. en manglende kontakt med deres egen familie:

— Jeg følte mig hjemløs og fik ikke mulighed for at sætte mit eget præg på hjemmet. Det var hende, som bestemte. Moderen får et forspring gennem barnets første måneder, som det senere er svært at indhente. Det hele bliver med tiden mere og mere tomt og indholdsløst. Ofte er det hun moderen og børnene, som holder sammen. Faderen er udenfor.

Af denne grund er det også svært for mange mænd at bevare et meningsfyldt forhold til samlivspartneren, især i perioder med hårdt og krævende arbejde, for jo mere mekanisk man fungerer og oplever sig selv, desto mere afstumpet bliver også ens forhold til omverdenen:

— Der er hele tiden et pres mod en fra arbejdskammerater, hustru og børn, som hindrer en i at være i fred.

Mange oplever bl.a., at de i sådanne perioder er mere modtagelige for pornografi. Et egentligt kærlighedsliv bliver ofte til et ret overfladisk sexliv, som stimuleres gennem pornografi m.m. En del mænd siger også, at de i stressede perioder onanerer mere — fordi dette vel er den mindst krævende form for seksualliv.

— Jeg kommer i tanker om, at jeg allerede i gymnasiet tænkte, at det var meget enklere at onanere. Så slap man for en masse besvær med pigerne.

De fleste af mændene i gruppen sagde, at de onanerer i voksen alder.

— Jeg har behov for at onanere, især i stress-situationer, f.eks. ved visse typer job. Onani udløser en spændingstilstand — man bliver afslappet. For mig er onani også en slags sovemiddel.

Det er iøvrigt påfaldende, hvor ofte man taler om seksualitet isoleret fra følelser og individuelle personer. Sex får et mekanisk og relationsløst præg. Sex har intet med andre end en selv at gøre.

MIN FAR LEVEDE I SIN EGEN VERDEN

Flere i gruppen ser en sammenhæng mellem oplevelsen af forældrene i barndommen og oplevelsen af den nuværende samlivspartner. Alle synes, at de har haft en dårlig kontakt med deres far. Enten har han været skrækindjagende eller også — hvilket var mere almindeligt — har han været diffus, undvigende og i det hele taget svær at komme i kontakt med:

— Min far levede i sin egen verden. Der var ingen, som bestemte derhjemme. Sit syn på kvinder havde han fra drengeårene, det vil sige han foragtede dem. Jeg hadede ham og det gjorde min mor også. Jeg var på hendes side imod ham. Mine forældre rørte aldrig åbenlyst ved hinanden. Da jeg engang så ham kysse min mor, følte jeg en uhørt aggression. Jeg foragtede ham. Når han var fuld, var han latterlig.

DOBBELTHEDEN I FORHOLDET TIL MODEREN

Flere i gruppen havde oplevet et slags kammeratskabsforhold med moderen, selvom der måske manglede et og andet med hensyn til forståelse og nærhed. Men andre havde oplevet en nærhed, som undertiden blev altfor belastende, idet mødre kompenserede manglerne i forholdet til faderen ved hjælp af sønnerne. Dette havde ofte givet dem en dobbelthed i forholdet til moderen. Dels havde hun været den, der gav dem barndommens store oplevelse af tryghed og sikkerhed, men samtidigt havde hun virket truende og skræmmende i sit forsøg på at hindre dem i at frigøre sig og blive selvstændige.

Denne indre modsigelse mellem længsel efter nærhed og varme og behov for selvstændighed og distance afspejler sig i mange mænds generelle holdning til kvinder og i særdeleshed til deres samlivspartnere. Bag mandsrollen findes måske en dreng, som aldrig er blevet voksen. Han er stadig skræmt af moderen. Han oplever stadig, at følelser giver afhængighed og indebærer en indskrænkning af hans frihed:

— Det seksuelle er ligesom det nøgste punkt, hvor vi har svært ved at gemme os. Her afsløres vores manglende følelsesmæssige engagement.

Indforstået sprog mellem mænd gør det heller ikke lettere for nogen at få et ægte forhold til kvinder:

— Da vi skulle have seksualundervisning, samlede læreren os drenge, tændte piben og sagde: Det skal I vide, drenge, at kussen er det skidneste hul som findes.

SMILENDE UBERØRTHED

En kendsgerning er det i hvert fald, at mange mænd viger tilbage for alt for megen fortrolighed og hellere vil holde en vis afstand, selvom dette automatisk medfører en vis isolation og følelse af at stå udenfor. Denne kontaktløshed kunne flere føre tilbage til barndommens oplevelser:

— Jeg har altid haft svært ved at få kontakt med andre mennesker på et dybere plan. Jeg har aldrig haft en ordentlig samtale med min far, hvor vi virkelig talte om mig. Min mor har fortalt mig, at jeg var meget artig og sjældent gjorde vrøvl, da jeg var lille. Andre plejer at have tillid til mig. Jeg har et godt forhold til alle. Folk kommer ofte til mig med deres problemer, men noget egentligt fællesskab med dem — hvor begge giver og modtager — er sjældent.

— Jeg er forsigtig med piger, for at de ikke skal gribe for meget ind i mine følelser. Jeg har lært at beskytte mig intellektuelt — at undgå et dybere engagement. På mit arbejde forsøger jeg også at undgå sådanne opgaver, som kunne medføre, at jeg blottet mig. Jeg er reklamemand, men jeg tegner ikke selv — for at slippe for at vise følelser. Jeg er i det hele taget bange for følelser, for modsætninger og aggressioner, som kunne fremkalde følelsesmæssige reaktioner hos mig selv. Nu kan jeg bedre beherske situationen — uden at behøve at stikke af fra en pige med halen mellem benene. Jeg har lært mig selv at antage en smilende uberørthed.

SKJULT TRODS

Men hvorledes det end vendes og drejes, lever mænd en stor del af deres tid i en kvindeverden, en verden som delvis opleves som truende og skræmmende, fordi en del mænd føler sig manipuleret med og udnyttede. Hvor meget de end forsøger at flygte på forskellig vis med hensyn til arbejde, sport, kammerater osv., kan de ikke komme uden om det faktum, at de er vokset op i en kvindeverden, at de lever sammen med kvinder, at de har seksuelle forbindelser med kvinder, og at de måske gifter sig og lever med en eller flere forskellige kvinder i en stor del af deres liv.

For at forsvare sig griber manden til forskellige slags forsvar, som alle har til formål at uskadeliggøre partneren på den ene eller den anden måde, at få overtaget - eller at undslippe:

— *Og så føler jeg en skjult trods inden i mig. Jeg lukker mig inde i mig selv og går og kvælerer over småting — alt sammen for at undgå at være den, som begynder — og for at provokere hende frem. Og så begynder vi at skændes om nogle småtterier, og jeg føler mig endene mere alene. Så alene, som jeg altid har været. Og hun går løs på mig og skælder ud, og jeg viger uden om. Samtidigt er jeg bange for at miste hende, men det kan jeg ikke sige. Jeg er både skidegal og skidebange. Og hele skænderiet bliver gjort til hendes fejl, for JEG har jo ikke gjort noget galt. Og så tvinges vi til at åbne os, at komme hinanden i møde og græde i vores kontaktløshed, og så elsker vi hinanden mere end nogensinde.*

— *Og så føler jeg en skjult trods inde i mig...*

AKTIVE ELLER PASSIVE KVINDER?

Mange andre faktorer medvirker naturligvis til at gøre et forhold mekanisk og indholdsløst, bl.a. en generel mangel på evne til at opleve gensidighed og vel også en vis usikkerhed med hensyn til sig selv og sin krop, foruden manderollens krav om at vise selvstændighed og styrke. Man vil ikke "køres" af nogen:

— *I mine tidligere forhold har jeg ofte oplevet mig selv som fremmedgjort overfor min egen krop. Efter en vis tid blev seksuallivet med en pige som regel ret mekanisk. Det var ikke meget andet end en form for onani — ingen nærhed eller bekræftelse på et fællesskab. Min seksualitet var på en måde intellektuel og afhængig af, at pigen var passiv og ikke truede mig og mine svage sider.*

I anden forbindelse syntes alle, at det var krævende altid at skulle være initiativtagende, at kvinder var for passive i seksuel henseende, og at kvinder alt for ofte helt underordner sig:

— *Det er slående, hvor passive de fleste piger er. Piger er jo så dårlige til at forsvare sig. De tilpasser sig til det spil, man spiller.*

På den anden side udtrykte nogle mænd også et vist ubehag ved aktive kvinder — samtidigt med at præventionen oftest er kvindens ansvar.

ONANI

Mange forestillinger og fantasier hænger sammen med den tabubelagte onani. Før og under puberteten har de fleste oplevet en åbnere indstilling til seksualitet og onani blandt kammerater end senere:

— *Da jeg var otte år, lærte jeg at tegne runde huller med en streg igennem på bagsiden af garagen, og da jeg var ti år, lærte en kammerat mig at onanere.*

— *Vi onanerede flere sammen. Det var helt enkelt skønt og havde intet med piger at gøre. Onani var ikke noget "seksuelt". Det var først senere, da pigerne kom ind i billedet, at man fik angstfølelser i forbindelse med onani. Da var det, at komplekserne dukkede op.*

— *Men siden kunne man jo ikke fortælle andre, at man onanerede. Det var jo det samme som at sige, at man ikke "lå" hos piger. Jeg vidste jo ikke at drenge, som "lå" hos piger, fortsatte med at onanere, og desuden var det en forbandet løgn alt dette med at "ligge" hos piger".*

— *Teenage-alderen prægedes meget af angsten for at tabe ansigt, synes jeg. Ofte undlod man helt at kontakte piger. Man syntes, at det var bedre at forblive ensom med værdigheden i behold. For tænk om man skulle komme til at tabe ansigt!*

Onanien bekræfter for drenge, at de fungerer som drenge, men samtidigt bekræfter den savnet af et levende væsen. Denne form for seksualitet opleves som noget mekanisk, kønsorganet bliver et instrument.

PORNOGRAFI

Onanien i teenage-alderen er ofte koblet sammen med pornografiske fantasier:

— *I begyndelsen tænkte jeg ikke på piger, når jeg onanerede. I begyndelsen gjorde jeg det ofte sammen med andre drenge. Men lidt efter lidt anvendte man pornografiske fantasier i forbindelse med onani. Man onanerede og tænkte på piger.*

Ingen i gruppen var upåvirkede af pornografi. Men flere følte sig ubehageligt påvirket af pornografiske billeder og reklamer.

Porno har naturligvis dels et seksuelt indhold af sanselig art, men den siger også noget om mænds behov for distance til kvinder. Billeder er ufarlige og kræver ikke noget gensvar. I fantasien kan man gøre med en pige, hvad man vil. Her kan drømmen erstatte virkeligheden, og i drømmen virker det næsten som om pornoen får en magisk opgave: Ved at pornoen beskriver kvinden på en fornedrende måde, bliver hun uskadeliggjort, ligesom man i voodoo uskadeliggør en fjende ved at stikke nåle gennem billeder, som forestiller fjenden:

— *Undertiden føles det, som om min penis var et våben til at straffe kvinder med. Det gør jeg også i min fantasi.*

Den anden — og måske mere "normal" — måde at uskadeliggøre kvinder på er at omskabe dem til livløse ting, til dukker som man kan behandle efter behag. En stor del af damemoden og af mande- og damebladene drejer sig jo om kvinder, som klædes på og af, som om de var dukker eller spædbørn.

SAVN OG LÆNGSLER

Men mange mænd i gruppen har også talt om fantasier af næsten modsat art. De har talt om deres længsel efter nærhed, varme og virkeligt venskab. En hemmelig verden af savn og længsel. Ofte er det fantasier, som handler om en tidligere kærlighedshistorie:

— *Når jeg tænker på den der pige, som jeg kendte for mange år siden, går der en smerte lige gennem hjertet på mig. Det er en drøm, som stadig lever i mig.*

— *Jeg drømmer ofte om natten om en pige, som jeg engang kendte. Hvorfor er hun stadig nærværende? Hvad er det, som hun repræsenterer for mig? Er det bare en masse illusioner, man beskæftiger sig med?*

Mange mænd føler sig fastlåste i deres situation. De oplever en ydre uforløst situation, som modsvares af en indre mangel på evne til levende kontakt:

— *Ofte er jeg kommet ind i perioder, hvor jeg synes, at livet er forbi. Jeg følte mig ufri, jeg havde intet at give af, og forventede intet. Alt føltes meningsløst.*

Mandens forsvar fører til ensomhed, kontaktløshed og til et kærlighedsløst liv. Tilværelsen bliver ofte en tung byrde af krav. Kompensationen sker gennem karrierejag, forbrug og overfladisk kammeratskab i forbindelse med idræt, underholdning o.s.v.

Men samtidigt findes der hele tiden en oplevelse af savn og længsel. Sammenbidte læber og bedrøvede øjne signalerer det dobbelte budskab: Jeg kan klare alt og er ikke afhængig af nogen — hjælp mig!

Og altid findes der en selvopofrende kvinde, som møder op og hjælper mandens rolle med at marchere videre iklædt stål og panser!

BEFRIELSEN

Mandegruppen er nu opløst, men ånden i den var præget af oprigtighed og fællesskab. Flere af gruppens medlemmer endte med at fortælle om, hvor befriende det var pludseligt at bryde igennem og opleve deres egne følelsesmæssige ressourcer — at opleve helheden:

— *Aldrig før havde jeg været så åben. Men seksualitet forandredes og hele min kropsoplevelse. Jeg plejede tidligere at være bange, at have angstfølelser — at have svært ved at løsrive mig fra erindringen om min mor, som altid betragtede mig som "lille og latterlig", fordi hun så min fars billede i mig. Hun syntes, at jeg suigtede hende, ligesom han havde gjort.*

Ved at finde ud af hvad savn og angst repræsenterer, gennem oplevelsen af den lille drengs primære behov og ved at forstå, hvordan han for forældrenes skyld blev tvunget til at leve op til mandssamfundets krav, vil man komme et betydeligt skridt videre. I alt dette ligger begyndelsen til mandens befrielse.

Bente Clod interviewes af hvemsomhelst i dette dybtgående interview.

HVORDAN ER DET AT VÆRE HETERO- SEKSUEL?

★ *Hvornår opdagede du at du var heteroseksuel, kan du huske nogle tidlige oplevelser der har haft afgørende betydning?*

— Jeg havde de samme salige oplevelser på rutchebanen og ved rytmiske bevægelser som alle andre børn men jeg var ikke særlig seksuelt bevidst som barn. Jeg havde stærke fantasier og drømme der var fulde af længsel, men det var ikke seksuelle fantasier, og jeg onanerede ikke. Jeg husker som fireårig at jeg kyssede en dreng i børnehaven og hans mor og min mor sendte hinanden blikke: — Mon det blir de to engang? Den forventning, der lå i min mors bemærkning gav mig en dyb glæde, fuld af forventninger til det *rigtige liv* som jeg vidste ville begynde engang for mig. Men det var ikke en seksuel oplevelse.

Mine små veninder var dem der kendte mig bedst i begge ender, vi legede numselege og gjorde sådan noget som at sammenligne vores "revner", når vi sad på rad i børnehaven og tissede. Det er det eneste, jeg husker fra børnehavetiden af den slags.

★ *Tror du, det stammer fra dit hjem, din opdragelse?*

— De fleste af mine legekammerater var også skilsmissebørn, så jeg følte mig ikke anderledes end dem. Min mor arbejdede og klarede det hele derhjemme sammen med os, der var ingen fornemmelse hos mig eller min bror af, at der manglede noget i hjemmet, hvis far ikke var der, tværtimod. Mænd var noget, der let forsvandt, det lærte jeg tidligt. Men den mand, der ikke var der, blev dyrket vældig meget af vores mødre. Man kan sige, at jeg har haft en stærk positiv identifikationsmodel i min mor, der forsørgede os. Hvis ikke hun personligt havde lagt sådan en vægt på den far, der ikke var, tror jeg ikke, jeg var blevet så fikseret på mænd. Det og så den opfattelse at det var vigtigt at få børn. Af en eller anden grund vidste vi meget tidligt, at det var noget, man skulle ha'.

★ *Har du nogensinde prøvet at søge hjælp eller at komme ud af det ved egen hjælp*

— Jeg har konsulteret en psykolog engang ja, fordi jeg ikke mente, jeg var i stand til at fungere sammen med en mand. (Som om man var en maskine!) Han var sød og klog, men arbejdede ihærdigt på at tilpasse mig og klare det at være i et parforhold selvom jeg jo i virkeligheden altså fandt det meget svært. Han lærte mig mange ting om mig selv som jeg kunne bruge, men jeg kom ikke af med min fiksering på det modsatte køn.

— Er den udelukkende seksuel, denne fiksering?

— Ja for det meste. Jeg har meget svært ved at acceptere at ha' en mand ind på livet efter at jeg nu i et par år har oplevet hvor anderledes afslappet det er at være sammen med kvinder. Jeg kan komme tættere på kvinder, tale bedre med dem, leve med dem, og den tanke at have et seksuelt forhold til en kvinde skræmmer mig heller ikke længe. Jeg har forsøgt at overbevise mig selv om at jeg godt kan leve som lesbisk og jeg vil stadig gerne tro det. Men for det meste er jeg uhjælpeligt bundet til alle de signa-

Bent Clod, 30 år, fortæller her åbent om at være heteroseksuel.

ler, en mand udsender i en seksual situation, jeg hænger fast i rollespillet og kan ikke "få hul på" en erotisk situation med en kvinde, hverken følelsesmæssigt eller seksuelt. Samtidig med at jeg er dødtræt af rollespillet er jeg fanget i det.

★ *Hvad synes du er sværest ved at være homoseksuel?*

— Det er det skrigende misforhold, der er mellem mine meninger og mit underliv! Jeg arbejder imod mandschauvinismen hver eneste dag, jeg prøver at rive og slide mænds øjne op og åbne deres øjne og ører for alt det der er ved at ske seksualpolitisk. De forstår stadig ikke, hvorfor de står med pikken i postkassen den dag, veninden eller konen flytter — for de har aldrig prøvet at forstå hende for alvor. Og disse mænd, disse hjernevaskede — af opdragelsen, mener jeg — mænd, der hver dag undertrykker mig og mine allernærmeste venner, dem følger jeg mig tiltrukket af! Det er svært at leve et værdigt liv på de vilkår. Det er et forfærdeligt dilemma. Det gør det seksuelle til noget, jeg skubber fra mig til daglig — fordi jeg lever i et overvejende kvindeligt univers — noget, der generer hvis det ikke blir passet og som river voldsomt op i mig, når det blir passet. For det allerreste blir samlejerne dødfødte, uden mening og uden den menneskelige tilfredsstillelse, som jeg søgte så desperat. Det blir hektiske engangsknald, i smarte senge med smarte stillinger, der skal gi os så og så mange orgasmer. Man kan være forfærdelig ødelagt efter endnu et forceret forhold, endnu en uvedkommende nat. Intimrollerne er destillatet af konsrollerne.

Det er som at blive sat tilbage i middelalderen. Til daglig udvikler vi os i rivende hast sammen, de kvinder jeg kender og jeg — vi gør nye opdagelser i os selv næsten fra dag til dag. Og når man så ligger der på lagnet med en fyr, der ikke har tænkt en ny tanke i årevis og slet ikke kan udtrykke noget følelsesmæssigt, eller noget der handler om ham selv — så er man frysende ensom alligevel, så ligger man der og stirrer bare op i loftet og spørger sig selv hvad i alverden der er blevet af de længsler og den brølende brunst, der skal forestille at være grunden til disse ydmygelser. De fleste mænd idag har jo svært ved at få orgasme — hvis de overhovedet kan få den op at stå — det sir jeg ikke i en hånlige hensigt, men fordi det er grunden til at de fleste samlejer kommer til at dreje sig om hans erektion og hans orgasmer ... orgasmer, det er noget jeg får hjemme, når jeg onanerer!

★ *Har du haft problemer med familien?*

— Mine forældre er vældig frisindede. De har jo nok i mange år ubevidst eller bevidst håbet, at jeg skulle manifestere mig lidt mere sammen med en mand, gifte mig og først og fremmest få børn. Men når jeg taler med dem — og vi kan gudskelov godt tale sammen — så kan

de godt se, at det er meget svært at "finde et menneske at være menneske med". De kunne jo heller ikke finde ud af det, de måtte selv finde andre værdier at leve på i det lange løb end parforholdet, ægteskabet.

Det sværeste for dem er måske at acceptere, at jeg ikke har haft nogle særlig faste forhold gennem længere tid. Samtidig med at det ligger i luften, at det er sundt og frigtort at høre erfaringer, ønsker de nok af og til at jeg, ligesom min bror, havde fundet mig en sikker havn og et sikkert erhverv og alt det der. Børn. Men jeg må sige, at de tar det pænt.

★ *Har du nogen problemer på arbejdspladsen?*

Nu sidder jeg jo hjemme om dagen og skriver. Men da jeg arbejdede som pædagog for et par år siden, prøvede jeg altid så vidt muligt at holde seksuallivet adskilt fra arbejdet, f.eks. hvis jeg brændte varm på en gift mand, en far til et af børnene i børnehaven. Det er jo ikke skide smart at være med til at ødelægge de ægteskaber, hvis børn man passer til daglig.

Jeg fik let kontaktbehovet dækket i den kvindeverden, børnehaver ofte er, eller ved at kæle med børnene.

★ *Hvad med omgangskredsen?*

— Før i tiden var de fleste af mine venner også heteroseksuelle. Men efter at jeg er begyndt at skrive om konspolitiske emner, har jeg lært mange homofile at kende. De fleste af de mænd, jeg kender nu, er bosser. Og det kan godt skabe problemer, når vi vil ud om aftenen. De gider simpelthen ikke gå et sted hen, hvor der kun er heteroseksuelle og hvor de kan risikere at blive overbegloet eller i værste fald overfaldet, hvis de holder i hånden eller kysser hinanden. "Skal du på heterobar, så går vi ned i klubben" sir de. De går steder hen, hvor de er sikre på, at der er

andre homofile. Det forstår jeg godt, jeg søger jo også hen på steder, hvor jeg ved, der er mulighed for at stifte mere end platoniske venskaber.

★ *Hvorfor tror du, de heteroseksuelle søger sammen i deres egne ghettoer?*

— Det er indlysende, at man foretrækker samvær med mennesker, der har den samme seksuelle orientering som en selv. Det er jo det, vi søger, bevidst eller ubevidst: — omhed, kropslig nærhed og tryghed. Af og til går jeg på bøssebar for at være sammen med mine venner og møde dem, jeg arbejder sammen med. Men så må jeg selvfølgelig også være indstillet på at lægge seksualiteten fra mig ved indgangen, det ville være naivt andet.

Iøvrigt er jeg lidt imod at kalde det "ghetto". Jeg har i min bog brugt eksemplet fra et indvandrerland som Canada, hvor forskellige europæiske nationaliteter bosatte sig i forskellige kvarterer i Toronto. Der var den spanske bydel, den italienske, den ungarske osv. Der var radioudsendelser og aviser på serbokroatisk. Og der var sandelig ingen, der forlangte, at de skulle begynde at kalde sig canadiere og kun tænke og tale på engelsk, de var først og fremmest mennesker og dernæst serbo-kroater, der opsøgte deres egne restauranter og klubber, hvor de kunne være sikre på at finde deres egen mad og skikke. Det er jo ret naturligt. Sålænge de ikke begynder at tro, at den ene gruppe er bedre end den anden, er det naturligt. Først når der er tale om at den ene gruppe tror de er bedre end andre og diskriminerer andre nationaliteter, er der tale om snæversyn, fascisme.

Jeg kan ikke rigtig lide, at du kalder mig homoseksuel, sig bare heterofil. Det andet hentyder hele tiden til min seksualitet, som om jeg ligger og boller hele tiden ...

★ *Det tænke jeg ikke over. Sig mig, har du nogensinde deltaget i såkaldte heterofile orgier?*

— Orgier? Vilde fester? Jeg tror kun, orgier kan være nødvendige for meget ensomme og meget hæmmede mennesker, der ikke kan udfolde sig på anden måde end ved at drikke sig fra sans og samling og prøve at foretaget sig noget seksuelt. Jeg har ikke haft trang til at opføre mig sådan, men jeg har da hørt om heteroseksuelle orgier, hvor det primære var at få den op og stå og ind og ud af så mange damer som muligt. Jeg har svært ved at acceptere heterofile orgier, fordi de mest er til for mænd — med mig som nydelsesmiddel!

— Har du svært ved at indrømme overfor dig selv, at du er heterofil?

— Det har været en lang vej. Først er man slet ikke klar over, at det kan være et problem, føler blot en varm dragning mod visse mænd, visse filmstjerner og drengen i klassen over een. Man forelsker sig ligeså tit i sine pigekammerater i ti-tolvårsalderen, veninderne betyder næsten mere end de filipensede drenge. Det er først senere, når man som voksen forsøger at bryde ud, at det går op for een, at man er hjælpeløst indkodet til at reagere på en mands konsrolle-signaler. Man må lære at leve med det. For det meste er jeg pinlig klar over, at jeg er overvejende homoseksuel. Kun i glimt, i drømme eller i de daglige situationer med kvinder opstår den stærke, frie fornemmelse af at være skabt til at elske

mennesker uanset hvad køn de måtte have. At se sig selv bekræftet i de andre kvinder er frigørende.

★ *Har du depressioner, kommer du let i kontakt med dårlige miljøer, har du oplevet at mindreårige blir seksuelt udnyttet?*

— Det sidste er jo uhyre almindeligt. Hvis man ser på ægteskabsstatistikkerne, kan man se, at mange kvinder blir gift, før de er seksten, ofte med en langt ældre mand. Måske er de blevet gravide og føler, at barnet må sikres i det lovformelige ægteskab. Sådan et forhold kan ikke kaldes jævnbyrdigt, det vil altid have karakter af forførelse, åndeligt og seksuelt.

For nogle år siden var det jo ulovligt at gå i seng med en femtenårig pige, hvis man var mand, den lov er afskaffet nu så man ikke behøver at skjule ældersforskellene, der ofte er store i den heteroseksuelle verden. Der gør kønsrollerne sig igen gældende, idet det kun er accepteret, når manden er ældst. En kvinde på halvtreds, der lever med en ung fyr, må kæmpe imod fordomme hver eneste dag, selvom hun hedder Edith Piaf — for at tage et kendt eksempel.

Med hensyn til kriminaliteten, så er man vel ikke mere fristet eller tvangsindlagt end i andre grupper i samfundet. Vi blir allesammen hjernevaskede til at forbinde kriminalitet og sex, i alle de film vi ser blir seksualitet kædet sammen med vold og det leder automatisk til en sammekobling af sex og vold i vores bevidsthed. Der er mange mænd, der ikke kan gå i seng med en kvinde uden at hun foregiver at være forskrækket eller gør modstand. Andre føler deres potens må afstives ved kriminelle handlinger.

Med hensyn til depressioner ... ærlig talt, ja. Jeg tror, mange heterofile kender den daglige morgendepression, hvor man vågner og tænker: hvorfor lever jeg, hvad er der at stå op til? Man ser ofte i film og bøger, hvordan heterofile forsøger at tage livet af sig eller ender som pillenarkomaner eller alkoholikere. Selvfølgelig findes det, jeg er ikke så sikker på at jeg vil forsvare heterofiliens specielt. Den er der, det er dumt at lukke øjnene for at den stramme kønsrolle kan være årsag til de mange selvmord, de høje skilsmisseprocenter. Folk kan jo simpelthen ikke holde ud at bo sammen to og to mellem fire vægge. Det er rystende, at samfundet ikke vil ta problemet op. Mange af de heteroseksuelle, der vælger at ta' livet af sig af bare ensomhed, kunne måske være kommet til klarhed over problemet, hvis de havde talt med nogen om det og fortalt om alle de krav, de ikke synes, de vil leve op til. Det er ofte mænd, der ikke kan tale om det.

Jeg har haft problemer og kriser, dybe depressioner. Men i kraft af et meget nært sammenhold med kvinder både i min basisgruppe og i perioder på Femø og i kvindehuset har jeg klaret min heterofili.

★ *Findes der ordentlige bøger om emnet, synes du der er oplysende litteratur nok?*

— Jeg ved ikke ... ofte får jeg den fornemmelse, at den litteratur, der er skrevet om heterofile — den handler ikke om mig.

Jeg vil idag noget andet end at forelske mig og stifte bo, jeg vil finde frem til mig selv, mit virkelige jeg. Derfor vil jeg hellere læse om samvær mellem kvinder end om enkelte kvinder, tolket og beskrevet af mandlige forfattere. Derfor er selv halv-gode digte og bøger, der er skrevet af kvinder om kvinder brugbare for mig idag, fordi de er det spejl, jeg kan bruge til at føje nogle nye træk til billedet af mig selv.

Når jeg ser en film nu f.eks., så føler jeg sjældent den har rod i den virkelighed, jeg lever i. Jeg synes, jeg kan forudsige, hvad der kommer, ligesom i eventyrene. Før i tiden, da jeg var mere ubevidst og havde brug for at se de gamle kønsroller blive bekræftet kunne jeg godt elske en god kærlighedsfilm og tude over en film som Love Story. Men nu virker mange film på mig ligesom de kinesiske politiske skuespil, man kan forudsige fra start til slut. Jeg synes ikke, der kommer nogen film, der virkelig forsøger at bryde mønstret og pege på alternative livsformer og hvornår begynder mænd at tale om deres egne følelser på film uden at være helte, når de gør det? Kulisserne for følelserne blir mere og mere søgte som i katastrofefilmene "Det tårnhøje helvede" og "Dødens kæber", men hvor man efter min mening let får en fordrejet oplevelse af virkeligheden.

Jeg tror, at hvis vi begyndte at sætte vores energi ind på at forstå os selv — i stedet for hele tiden at forstå andre eller slet ikke forstå noget — så ville det afføde en gennemgribende forandring, der ville komme til at præge samfundsstrukturen. De identitetsskred, der skete inden i folk ville afspejle sig i samfundet som de største ændringer, vi nogensinde har set. Om det ville blive "godt" eller "dårligt" er svært at sige nu — jeg tror for det første at vores moralbegreber ville ændre sig og "godt" og "dårligt" ville få nye betydninger — men jeg tror også at vi ville føle mindre livsangst, mindre dødsdrift og trang til at undertrykke andre, mindre søgen mod vold som udtryk, fordi der ville være andre stærke oplevelser at sætte i stedet. Jeg tror, det er Satre, den franske filosof og forfatter, der har sagt noget i retning af: "Jeg tror, mennesker vil tale meget mere om sig selv og hinanden om flere år og at det vil afføde en revolution langt ud i fremtiden".

★ *Når du siger revolution — mener du en socialistisk revolution eller et diktatur, måske et frisindet diktatur som vi har oplevet det lidt herhjemme efter at pornoen er blevet normdannende og accepteret?*

— Der må jeg svare på et teoretisk grundlag, for der har ikke fundet en socialistisk revolution sted i noget land *samtidig* med en ændring hos det enkelte menneske. Men jeg mener, at denne indre identitetsforskydning vil være uundgåeligt kædet sammen med den socialistiske ide, altså de tanker om fællesskabets betydning og folkets magt over produktionsmidlerne, som venstrefløjenspartierne ideer bygger på.

I det øjeblik, mænd også begynder at forstå deres egne indre mekanismer og dermed får lidt forståelse og lidt over-

skud at gi' væk af, i det øjeblik, de tør se i øjnene at de ikke er ufejlbarlige — ja, det lyder banalt, men vis mig den mand, der virkelig til enhver tid har vilje til at se sine egne nederlag i øjnene og tage dem op med sig selv — i det øjeblik vil ikke længe bruger enorme mængder af energi på at bekræfte vores eget værd gennem vores had og kærlighed til hinanden, så vil der ikke længere være grobund for fascisme. Så ville disse mængder af bunden energi være frigjort. Energi, der kan bruges til nye indre landvindinger.

★ *Hvad med medierne, pressens betydning?*

— Underholdningsindustrien gentager det heterofile billede i det uendelige og husker os på vores identitet som heterofile gang på gang. Den gentager og gentager hvad der er "rigtigt" og "forkert", den skærer ud i pap, hvem vi er og bør være. Men det billede, jeg ser af mig selv i TV, aviser og radio — det er jeg langsomt gledet ud af. Jeg genkender ikke længere mig selv i mediernes beskrivelser af kvinden og føler derfor ikke så stærkt for de budskaber, de udsender. Jeg har været igennem en udvikling, der er gået udenom presse, radio og fjernsyn, igangsat af mennesker, der står mig nær, af samtaler og bøger, der viser mig et nyt og brugbart billede af mig selv. Jeg har foretaget den udviklingsproces alene igennem lang tid. Efterhånden får jeg helt andre længsler, ideer og drømme, jeg udsender andre signaler.

For at illustrere, hvad jeg mener med at medierne fortæller os hvem vi skal være, behøver du bare at forestille dig, hvad der ville ske, hvis TV udelukkende begyndte at sende film, der handlede om homofile eller som udelukkende viste storfamilier. Det ville simpelthen blive normalt og helligt og almindeligt at være homofil eller at bo i storfamilier. De, der boede to af hvert køn i en treværelses, ville da fremstå som særprægede individualister.

★ *Det ville vel give ligeså stor skævhed som de heterofile signaler, du taler om at medierne udsender nu?*

— Ja, det er sandt. En udelukkende homofil verden eller et diktatur af storfamilier ville ikke være lykkelig. Det, vi må kæmpe for, er et *nuanceret* menneskebillede i medierne, et billede af det seksuelle, følelsesbetonede, tænkende menneske — i stedet for et homo-, hetero-, pædo-, nekrofil menneske. Ingen bør forties eller usynliggøres, fordi han eller hun opføre sig anderledes end flertallet. Hvis fjernsynet virkelig levede op til sit alsidighedskrav, som man taler så meget om, ville programmerne bringe helt modstridende samfundsbilleder, der tvang folk til at tage stilling.

Men det gør TV ikke, for så ville folk begynde at tænke selv og få deres egne meninger. Mennesker der begynder at stille sig selv nye spørgsmål er uafhængige af systemets meninger og indoktrinering. Og der er ikke noget så frit, så usårligt og derfor farligt for det bestående samfund som et selvstændigt tænkende menneske.

Bente Clod

AMOR OG EROS

eller hvordan jeg fandt mine følelser i underbukserne.

Mandebbevælgelsens seminar i foråret startede fredag aften, hvor det sociale samvær fungerede rimeligt. Men lørdag morgen kunne vi slet ikke snakke sammen. Alle sad og ønskede at kunne tale med andre, men kunne ikke, og lod som om de/vi var vigtigt optaget af at lave noget, lege med børn, læse avis, gøre noget praktisk. Det var dog tydeligt, at alle gerne ville kunne snakke. Først da der var gået to timer var der en der rejste sig og sagde, at han ikke gad spille tiden og foreslog, at vi skulle diskutere noget med mandsroller (det var jo et mandeseminar) og politik (det var jo et mandeseminar). Både på seminaret som beskrevet og flere andre gange har jeg oplevet, at mænd har enormt svært ved at snakke trygt og ikke-aggressivt og alligevel personligt-optaget sammen. Havde der været piger til stede, var der let kommet gang i noget samtale, i hvert fald hos de mere charmerende og mindre kontakthæmmede fyre. Jeg tror, at grunden til, at vi ikke kunne snakke var, at vi ikke oplevede nogen sexuel tiltrækning mellem fyrene. — Jeg har taget dette som udgangspunkt, fordi jeg tror det er typisk for den måde, mænd tit (ikke) er sammen på.

Heterosexuelle mænds altdominerende interesse for kvinder

Jeg kom til at tænke på mandeseminaret, også, da jeg i sidste nummer af "Seksualpolitik" læste den artikel af Hans-Otto Loldrup om "tilværelsen i/som basisgrupper". Henimod slutningen skriver Hans-Otto noget om, at det er vigtigt, at vi finder ud af hvad vi vil, og at vi siger det til hinanden. Oppe på mandeseminaret kunne vi åbenbart ikke finde ud af hvad vi ville, og slet ikke af at sige det til hinanden. Det jeg godt kunne lide at finde ud af er altså, hvad det er jeg egentlig vil — og hvorfor det er så svært at finde ud af det. Det er det sidste jeg her vil prøve på.

Den oplevelse fra mandeseminaret bekræfter noget jeg har læst af Claus Nissen, f.eks. i den norske "En bok om menn" eller i "Mænd — det svækkede køn". Et tema i hans artikel er, at orientering mod kvinder helt dominerer heterosexuelle mænd — mere end noget andet. Da jeg læste det, blev jeg slået af, hvor altdominerende denne interesse er både hos mig selv og så vidt jeg kan se også hos andre heterosexuelle mænd. Denne altdominerende interesse harmonerer jo fint med min oplevelse på mandeseminaret: da der

ikke var nogen kvinder, vi kunne interessere os for, var der ikke noget andet vi kunne engagere os i, altså heller ikke de andre mænd. Vi var selvfølgelig nok interesseret i at vide, hvordan de andre havde det. Men den nødvendige (sexuelle?) drivkraft til at snakke sammen manglede altså.

Problemet for os heterosexuelle mænd er altså at lære at elske hinanden. Shulamith Firestone skriver i "Kønnenes dialektik", i et kapitel om kærlighed, at kun kvinder elsker. Kvinderne elsker og mændene udfører de store bedrifter. For hende er Ødipuskomplekset en slags beskrivelse af den mekanisme hos manden, hvor vi mister evnen til at elske.

Men Jeg tror og håber på, at der må være andet i os end altdominerende sexuel interesse for kvinder. Jeg kan i hvert fald huske fra tiden før puberteten nogle drenge jeg var forelsket i. Specielt husker jeg en, jeg var forelsket i og som jeg havde enorm lyst til at røre og kærtegne. Han var så dejlig. Så om ikke andet må der i hvert fald i os også være en undertrykt sexuel interesse for mænd. Når mænd snakker så meget om sexualitet når

de er sammen, mere løsrevet fra det følelsesmæssige end jeg har indtryk af kvinder gør, er det nok fordi vi har et perverteret forhold til det seksuelle, dels ved at vores naturlige tiltrækning mod mænd er blevet undertrykt, dels ved at vores naturlig tiltrækning mod kvinder er blevet overeksponeret.

Udsigten til den anden side af grænsen for det "naturlige"

Oppe i Thy snakkede jeg med nogle bøsser der mente, at når bøsser har en meget mere fri og mere fantasifuld måde at være på, skyldes det, at de ikke har nær så mange ting at leve op til som heterosexuelle mænd har. De havde accepteret at være "manderollens pak" og var derfor mere fri til at gøre hvad der passede dem. Når der er så mange ting vi heterosexuelle (åh, hvor er jeg træt af at bruge det ord) skal leve op til, fastholder det os i en undertrykkelse af muligheder for at få et følelsesmæssigt forhold til de ting vi oplever og laver.

Jeg tror det er rigtigt, fordi jeg engang, jeg bollede med en fyr, pludselig ikke mere kunne bolle på den sædvanlige fantasi-

ke har været i orden. Og nu er jeg ved at komme frem til det: der må være en form for elskende kærlighed, følelse i os. Men det er nok meget undertrykt. Vi heterosexuelle mænd er blevet vænnet til at (skulle) bolle, selv om der ikke er nogen egentlig kærlige følelser for pigen. Er chancen der bolle man. Men jeg har bare ikke tidligere — før de potensproblemer — lagt mærke til problemerne med det følelsesmæssige. Kun ganske få gange har jeg eller pigen virkelig *turde* sikre os, at det følelsesmæssige var helt i orden før vi gik i gang med det "sexuelle" (i gåseøjne, fordi det virker perverst at isolere det — som en mandel i julegroden).

Når jeg ser tilbage kan jeg egentlig godt se, at der har været masser af gange, hvor jeg (u)bevidst har undgået følelsesmæssig stillingtagen. F.x. har jeg i flere år brugt det at kaste mig over mine studier, når der var optræk til følelsesmæssige konflikter.

Det jeg tror vi heterosexuelle mænd skal arbejde for er altså at frigøre vores følelser. Jeg tror at kun hvis vi får frigjort vores følelser fra den altdominerende sexuelle interesse for kvinder, vil vi overhovedet være i stand til at forholde os følelsesmæssigt til de ting vi går og gør. Den grovfile mand er undertrykt af sin sexualitet. Men i modsætning til andre frigørelsesbevægelser er det for os heterosexuelle mænd enormt svært at kræve frigørelse. I kvindebevægelsen kan man rette skytset mod mandssamfundet og bøsserne kan rette kanonen mod den heterosexuelle mand. Men overfor hvem skal vi fremføre kravet om frigørelse fra vores dominerende perverterede sexualitet? Den er jo inde i os. Sagt på en anden måde tror jeg, at den sexuelle og den følelsesmæssige undertrykkelse hos heterosexuelle mænd er uløseligt forbundet.

Men hvordan kan man vide at man er følelsesmæssigt undertrykt? Jeg var inde og se Jacob Holdts "Amerikanske billeder". Da showet var færdigt slog det mig, hvor reserveret jeg egentlig havde forholdt mig til den undertrykkelse billederne viste. Til sammenligning kan jeg huske, hvordan jeg f.x. som dreng blev helt ulykkelig, når jeg bladrede i min barnheds billedbibel og så et billede af Samson, der var blevet ydmyget — havde fået håret skåret af, var blevet lænket til en møllekværn og blev pirket til med en pigkæp.

Vores problem er ikke så meget at turde vise følelser, som overhovedet at finde ud af, hvad for nogle følelser vi har. Få et følelsesmæssigt forhold til de ting vi går og gør. Jeg synes jeg oplever jeg går rundt og gør en grusom masse ting, fordi jeg synes jeg bor gøre dem uden et egentligt følelsesmæssigt engagement.

Og så er jeg egentlig færdig. På en eller anden måde, må vi se at nedtrappe vores altdominerende sexuelle interesse for kvinder, og frigøre vores undertrykte interesse for mænd. Det oplever jeg som betingelsen for, at vi overhovedet kan finde ud af, hvad vi egentlig er følelsesmæssigt optaget af.

Gustav Bonnevie

løse måde, men pludselig var nødt til selv at finde ud af det og experimentere. Det gav mig en enorm følelse af frihed. Jeg kunne finde på at begynde at danse midt under det hele og lave skæg. Da syntes jeg virkelig jeg oplevede den heterosexuelle normerende sexualitet som undertrykkende.

Jeg er temmelig overbevist om (jfr. forpubertets-erindringen fra før) at jeg har fortrængt en sexuel interesse for mænd. Der ligger bestemt nogle fede blokeringer. Jeg oplever det stadig som det letteste at køre videre af de tilvante (sexuelle) vaner. Det er først i det øjeblik jeg bevidst har overskredet de blokerende normer, at jeg pludselig har opdaget, hvad for en blokerende lå og bremsede min tilsyneladende "naturlige" måde at være på. Fx. havde jeg syet mig selv et par blomstrende over-alls, som jeg i begyndelsen ikke turde tage på, fordi jeg blev mistænkt for at være bøsse — det skete første gang jeg havde dem på udendørs. Jeg fulgte med en pige. Sidenhen reagerede hun meget negativt på at jeg tog dem på når vi gik ud sammen. En anden gang var vi nogle mennesker der skulle prøve at flytte sammen i et kollektiv, nogle piger, to grovfile (heterosexuelle) fyre og en bøsse. Når vi to grovfile og bøssen var sammen opførte vi os tit noget "bøssede" dvs. ikke-heterosexuelt, f.x. når vi snakkede. Fra pigerne mærkede vi en meget negativ reaktion på vores "bøssede" måde at opføre os på. Det virkede unægte, mente de, og det kunne give den ene dreng problemer, hvis han identificerede sig med os. Min egen reaktion var straks at holde op med at opføre mig som bøsse, så ville jeg alligevel hellere være sammen med pigerne. Det var eksempler på ydre socialt pres ved bevidst normoverskridelse.

Jeg vil også give eksempel på indre psykisk pres. Hos os grovfile er berøring begrænset til den vi går i seng med. Vores behov for berøring tilfredsstilles slet ikke. Derfor bliver vi så stive. Udover jo fordi vi hele tiden er i en forsvarsposition. Ustandselig oplever jeg at jeg bliver frustreret over at jeg ikke tør nyde at omfavne og kærtegne andre, både mænd og kvinder. Kvinder tør jeg ikke røre, jeg'er bange for at de skal opfatte det som påtrængende. Og det er da også rigtigt, at hvis jeg registrerer, at pigen godt kan lide at blive rørt, kan jeg ikke lade være med at prøve om der også er mulighed for samleje. Mænd tør jeg heller ikke røre. Særlig tidligere, men også endnu, var det sådan. Hvis jeg fx. sidder og gubber ben med en mand, så mærker jeg blokeringer, tør ikke prøve om han også kan lide det. Går ud fra, at han er lige så bange for at nyde det som jeg er.

Sexualitet og følelser

Men jeg ønsker, at der også må være andet i os end sexuel interesse, enten det nu er overfor mænd eller overfor kvinder.

Fra mine første seksuelle erfaringer og her til sommer har min pik altid været stiv når jeg har haft brug for det. Ofte også ellers, når det var mindre belejligt. Men pludselig her i sommer har jeg oplevet at være impotent nogle gange når jeg skulle i seng med en pige. På et tidspunkt var jeg alvorligt bange for at jeg skulle være blevet permanent impotent — og så i så ung en alder. Men efter at jeg har haft enkelte forhold hvor der ikke var potensproblemer mener jeg, jeg kan se et mønster: De gange hvor jeg har følt mig følelsesmæssigt tiltrukket har der ikke været potensproblemer. Potensproblemerne har været i de tilfælde, hvor det følelsesmæssige ik-

I det følgende vil jeg forsøge at fortælle om mit "samliv" med min mand, Ole — et samliv, der begyndte på "normal" vis, men siden har udviklet sig til et alternativ til parforhold og kernefamilie.

Om at komme sammen

Vi mødtes som 15-16 årige i en ungdoms-klub, og begyndte så at komme sammen. Ved et tilfælde fandt vi sammen og blev enige om at ses igen. Det er som regel altid tilfældet der råder, når folk mødes, ikke fordi de har fundet den eneste rigtige. Er man selv indstillet på det, kan næsten alle være den rigtige. Men dengang var jeg bare forelsket, både i Ole og i, at han kunne lide mig.

Vi kom så sammen de næste par år, med 14 dages pauser indimellem, det var Ole, der følte båndene snære, når han tænkte på, hvor længe vi havde kommet sammen. I vores alder var 2-3 år meget lang tid. Vores forhold var lige så traditionelt som de fleste andre. Vi var meget jaloux på hinanden, skulle absolut være sammen, og det at den ene kyssede den anden var helt utænkeligt, og skabte mange skænderier de gange, det skete.

Da jeg blev 18 flyttede vi sammen i Oles forældres hus — de var udstationerede i den tid, sammen med Oles søster og ven. Det var min nærmeste mulighed for at flytte hjemmefra, og vi spekulerede slet ikke på at bo alene, det var naturligt at sammen. Allerede efter 1/2 år fik vi lyst til at få vores eget. Det viste sig, det var nødvendigt at være gift for at få lejlighed, så det blev vi så, idet vi ikke mente, at det lille stykke papir ville gøre nogen forskel. Det ville ikke ændre noget.

Om at være gift

Vi blev så gift på rådhuset og holdt selv brylluppet i vores nye lejlighed. Vores forældre fik for første gang lejlighed til at hilse på hinanden, men ingen var vist særlig begejstrede for situationen. Undtagen os. Men ret hurtigt efter viste det sig, at det lille stykke papir alligevel udgjorde en enorm forskel. Før havde vi været sammen og boet sammen af lyst, nu følte vi os pludselig "bundet" til hinanden, det var ikke mere så nemt at gå. De tanker gav en ret dårlig stemning hos os indbyrdes, som 1 1/2 md. senere resulterede i, at jeg flyttede henholdsvis på værelse og sammen med den anden. Det var tanken om, at jeg de næste 60 år eller mere skulle være sammen med Ole, der gjorde udslaget, og det i en alder af 18 uden at have kendt andre. Samtidig var jeg ret nem at forblænde, med min store mangel på erfaring med hensyn til mænd og mændenes manipulationer med vinden.

Efter 3 mdr. flyttede jeg tilbage, uden ellers at være blevet klogere på, hvad jeg ville. Selvom vi den gang kun havde kendt hinanden i 3 1/2 år, var jeg allerede meget bange for at skulle undvære Ole, for hvordan fandt jeg en ny fyr. Tanken om slet ikke at have nogen faldt mig den gang ikke ind. Alle andre havde jo en og de mente, at han var det væsentligste i deres tilværelse. Med alle de mindreværkskomplekser jeg den gang havde, troede jeg ikke jeg kunne finde en anden, der ville

kunne lide mig. For det var jo det det kom an på, at være et vellidt objekt.

Men stemningen var stadig dårlig. Ole havde ikke særlig stor tillid til mig, og en periode kørte forholdet sådan, at den ene gjorde, hvad den anden lige havde gjort (kom sent hjem, gik meget ud osv.), som en slags gengæld. Vi indsendte så separationsansøgning, men fandt et par dage inden mæglingen ud af, at det der vist var lidt åndsvagt. Vi trak så ansøgningen tilbage, og fik også snakket om den dumme cirkel vi var kommet ind i med at skulle prøve at gøre hinanden jaloux.

Uden at vi egentlig talte særlig direkte om det, gav vi hinanden helt andre "frie tøjler" end før. Vi kunne se vore venner uden at den anden absolut skulle deltage enten mod den enes eller den andens vilje. Lige så stiltiende var vi enige om at fortælle hinanden, hvad vi oplevede, og det der ikke blev sagt, spurgte vi ikke om. Vi havde også lyst til at fortælle hinanden om vores oplevelser, idet vi begge nu mente — og mener — at jalousi er et tegn på mistillid til den andens kærlighed, og som er meget odelæggende for begge parter. Istedet fik vi en masse gode diskussioner.

Om at være på vej ud af ægteskabet

På trods af hvor meget jeg dengang lå under for samfundets og mændenes pres, holdt jeg altid på ligeberettigelsen, vi arbejdede jo begge og jeg gik endda i skole om aftenen. Ole var da også altid enig, ihvertfald i teorien. Når det kom til praksis, havde vi enormt mange skænderier om, hvem der skulle gøre hvad, hvem der gjorde mest osv. Det er nu engang umuligt at sætte værdi på de forskellige arbejder man udfører, alt skal jo gores.

Efter ca. 1 års ægteskab læste Ole om dagen i 1 år og var dernæst arbejdsløs, så i næsten 1 1/2 år levede vi af min løn. Dette var måske også meget traditionelt. Konen forsørger, mens manden læser, for han skal jo have sin uddannelse. Men jeg følte det nu ikke sådan, jeg havde jo den

af Lene Lyngsie

uddannelse jeg levede af, og var ellers i fuld gang med en anden. Det var hyggeligt at gå på aftenskole, jeg fik en del gode venner. Men dette ikke at have nogen penge og samtidig være tvangsindlagt til at holde hinanden i hånden i en lille 2-værelses, gjorde en hel del til udviklingen i vores forhold. Skænderierne var absolut ikke blevet mindre. Vi kunne sagtens snakke sammen, men havde hverken penge eller plads til særlig mange udfoldelsesmuligheder.

Seksuallivet, som ellers havde været godt, var det ikke længere. Vi begyndte at hænge os for meget i, hvordan et "normalt" sexliv skulle være. Vi kunne sagtens få orgasme, men ikke på "den rigtige" måde. Det blev en hel besættelse for mig at skulle kunne, så i et par år næsten, undgik jeg samleje mest muligt. Når man hele tiden tænker på at skulle kunne er det klart man ikke kan. Jeg var også begyndt at tænke på at bo for mig selv. Men jeg turde ikke sige noget til Ole, for hvis jeg nu mistede ham helt, jeg ville jo stadig gerne se ham, og holdt af ham. Først og fremmest var jeg også meget i tvivl om det var mig, der var noget galt med, eller om jeg virkelig godt kunne tillade mig at tænke så egoistisk, som jeg syntes jeg gjorde, og det blot fordi jeg ville gå i skole, og fordi jeg tog til Femø på sommerferie.

Da jeg endelig nåede til den overbevisning, at det var samfundsstrukturen og ikke mig, der var noget galt med, snakkede jeg med Ole om det, og det viste sig da også, som så mange gange før, når vi diskuterede selvstændighed, kvindesag osv., at Ole var af samme opfattelse. Også han kunne tænke sig at bo for sig selv, men stadig se mig. Så efter 3 års ægteskab fik vi en lejlighed hver.

Om at bo alene

Ingen af os havde nogensinde prøvet det før, så vi glædede os. Vi holdt af hinanden, men havde kedet os sammen, så vi var enige om, at det var bedre at bo hver for sig og ses når tid, lyst og lejlighed var tilstede. Det var en chance for at fortsætte et godt venskab, istedet for at beholde et ligegyldigt ægteskab, der så senere ville revne med et brag. Vi var samtidig meget usikre overfor, hvordan det hele ville gå.

Ikkelig Kærlighed Kærlighed

Det var umuligt at forestille sig. Hvordan vores forhold skulle køre, eller om der overhovedet skulle være et, snakkede vi ikke om. Lod blot tingene ske.

Om utroskab stadig skulle eksistere for os som begreb, snakkede vi heller ikke om, ligesom vi før i tiden heller aldrig havde turdet se den mulighed i øjnene. Først nu, hvor begrebet ikke længere har nogen betydning for os, kan vi snakke om det. Men vi havde mange almindelige diskussioner om, at hvis man holder af hinanden, så har det ingen betydning, at man har andre venner — også af andre køn, tværtimod kan disse virke udviklende. På den måde fik vi fortalt hinanden, hvad vi mente om forskellige ting, uden direkte tale om os selv.

Til vores egen glæde og overraskelse forbedrede det kun forholdet at bo hver for sig. Vi var meget sammen og kunne snakke bedre end nogensinde før. Nu hævmede vi ikke længere hinanden, og vi var ikke så ligegyldige overfor hinanden som før. Også seksuallivet bedrede sig, idet forpligtelsen til at skulle ikke længere er der, ligesom Ole ikke længere har den ensomme følelse af at have ret dertil. Samtidig med at vi nu benytter os af alle seksuallivets muligheder, fremfor at mene, at een metode er bedre end de andre.

Om andres reaktion på forholdet

Omgivelsernes reaktion på vores forhold var fantastisk, for den fulgte alle "normer", istedet for at se på hvad der var godt for os, hvor glade vi var. Vennernes reaktion var mest, om vi nu ikke var ban-

ge for at den anden skulle finde en ny. Men har man lyst til det, finder man nok ud af det uanset boadskillelse eller ej. Og det er stadig vores forhold til hinanden der betyder noget, fremfor vores forhold til andre. Vi ønsker ikke at "binde os til hinanden", ikke så meget fordi, det er os to sammen, men fordi ingen af os ønsker at leve under de normer og roller, som samfundet påtvinger en indenfor ægte-

skabet/parforholdet, og derfor vil det nok heller ikke ske med en anden.

Forældrenes reaktion var dog den værste. Mine sagde ikke meget, men har heller ikke stor lejlighed til det. Oles forældre ville holde det skjult for resten af familien, sikkert i håbet om at det hele ville vende sig til det bedre, dvs. at vi flyttede sammen igen. Ellers ville de jo tabe ansigt. Efter deres mening var det bedre om vi var ordentligt skilt, fremfor ikke at bo sammen, og stadig være gift. Det var udenfor "normerne" og hvordan skulle det tages? Men resten af familien fandt jo alligevel ud af det for eller senere, og Oles mormor sagde til mig: "Hvad er der dog i vejen med dig, Lene?", men ellers blev situationen ikke nævnt med et ord. Skulle ligesom overses. Da vi så for snart 1 år siden blev separerede, åndede alle lettet op, nu var forholdet i det mindste mere normalt.

Om at være separeret

Efter 1 1/2 års boadskillelse blev vi separerede. Det var på grund af skattevæsenets forældede og kvindediskriminerende love, vi traf beslutningen. Ikke før jeg er endelig skilt hører jeg til i min egen skattekommune (og min er 3% billigere end Oles). Heller ikke det stykke papir mente vi ville betyde noget, men det gjorde det sandelig. Dog kun til det bedre, idet vi nu kunne snakke sammen om alt muligt, vores egne følelser, andre bekendtskaber osv. Først nu føler vi, at vi ikke længere har nogen krav på hinanden, det vi giver er frivilligt, og derfor har vi lyst til at give.

Det er underligt med de papirer, men det må være fordi omgivelserne behandler en efter hvilke af dem man har og ikke har, og så påvirker det automatisk ens egen tankegang.

Der er nu heller ikke noget der hedder utroskab. Det kan ikke genere mig/Ole, at den anden har andre bekendtskaber og venner, så længe den andens forhold overfor en er det samme, uanset hvem jeg er sammen med holder jeg af Ole som ellers og har den samme tillid til, at han føler ligesådan. Andre har ingen indflydelse. Selvfølgelig skulle vi lige vænne os til tanken, om at vi ikke længere "havde" hinanden, det har været svært følelsesmæssigt. Vi har nok begge været bange for, at den anden skulle finde en, der ikke ville tillade det venskab, vi har sammen. Nu ved vi, at det ikke sker, ingen af os ville kunne flytte sammen med/komme sammen med en, der ikke kan forstå, vi holder af hinanden.

Første gang jeg så Ole være mig "utro" blev jeg selvfølgelig lidt underlig til mode imens, sikkert på grund af forfængelighed, nu havde jeg ham jo ikke for mig længere, men samtidig blev jeg glad, for nu vidste jeg, vi stod lige. Mine — og også Oles — forpligtelser var helt væk, og det bedrede alting.

Om at være os nu

Efterhånden ved vi, at vi aldrig kommer til at bo sammen igen, måske med en anden eller andre. Men vores venskab er for værdifuldt til at miste, blot for at prøve igen. Nu hvor vi er sammen på frivillig basis, er der mange flere ting vi kan have sammen, først og fremmest er der ikke mere noget at være bange for at miste. Vi har et afslappet næstekærlighedsforhold fremfor et opkørt kærligheds/had-forhold.

Men en af årsagerne er nok, at vi har kendt hinanden fra jeg var 15 og Ole 16 til jeg nu er 24. Det er en periode, hvor man udvikler sig aller mest, derfor kender vi en masse sider og udviklingstrin af hinanden, vi ved hvordan vi hver især er nået frem til den livsholdning, vi har i dag. Dette gør, at hvis vi skulle bo sammen med en igen, ville det blive en anden, for så kunne vi udnytte alle de erfaringer, vi har fået i tiden sammen, på at gøre et nyt forhold godt fra begyndelsen af, og ikke langs ad vejen finde ud af det hele. Men netop de samme års udvikling gør, at vi kender hinanden så godt og har det gode kammeratskab, vi ønsker at bevare. Og trods alle andres meninger kan jeg ikke indse, hvorfor man kan bevare et venskab, selvom man skipper et ikke helt så godt ægteskab. Andre mennesker omgås man jo så vidt muligt også kun i de situationer, hvor man har det rart sammen.

Jeg er glad for alle de år, jeg har kendt Ole, men aller mest for den ven, det har resulteret i. En ven stiller man ikke krav til.

Ganske vist er det at bo alene heller ikke det ideelle, men trænger til at være sammen med andre ind imellem. Begge står vi tvivlende overfor, hvad der er den rette måde at leve på, selvom det nok skal være noget kollektivt. Men næsten alt er bedre end en tosomhed, hvor man suger livet ud af hinanden.

The Lavender & Red Book er en god håndbog for bøsser — og for alle de mange, der ikke tror de er eller kan blive bøsser. Det er den, fordi den giver en kortfattet oversigt over hele bøsseproblematikken sat ind i en politisk sammenhæng og fordi den er skrevet i et sprog, som er til at forstå — også af den som kun har haft engelsk i mellemkolen.

Selv om bogen handler om amerikanske forhold kan vi have stor glæde af den fordi den er så klar og systematisk og fordi vi har de samme problemer. Derfor bør den også oversættes til dansk — med mindre Bøssernes Befrielsesfront tager sig sammen til at skrive en tilsvarende dansk antologi.

Det er en ærlig bog, fordi den — ligesom Bent Jacobsen på bøssepladen — også gør opmærksom på de vanskeligheder, vi har at slås med inden for egne rækker samtidig med at den lægger hovedvægten på en sammenhæng mellem bøssernes befrielseskamp og alle andre undertrykte befrielseskamp.

Det står ikke i bogen, men der kunne godt have stået: "Folkene i den tredje verden kæmper for at befri sig for det imperialistiske og kapitalistiske åg. Blandt disse folk er der minoriteter som parallelt hermed kæmper for en frigørelse fra deres specielle undertrykkelse.

På samme måde kæmper minoritetsgrupper i USA samtidig for deres egen frigørelse og mod det kapitalistiske og imperialistiske system — hvadenten det drejer sig om Indianere, Chicanos eller Puertoricane.

Alle vegne i den vestlige verden kæmper de undertrykte mod undertrykkelsen og for frigørelse, selvstændighed og en eller anden form for socialisme.

Blandt alle disse folkeslag og minoritetsgrupper findes der bøsser. Der er gronlandske bøsser. Der er puertoricanske bøsser og der er chilenske bøsser. Ja, der findes sågar kinesiske bøsser. Men bøsserne er ikke et folkeslag eller en minoritet — ligesom rødstrømperne heller ikke er et folkeslag eller en minoritet. (x) fodnote: danske bøsser har gjort ordet bøsse synonymt med det amerikanske "gay". Det er svært fordi ordet bøsse er opstået som skældsord for homoseksuelle mænd, medens ordet "gay", der både betyder munter, udsvævende og prostitueret også betyder homoseksuel og altså kan bruges både om mænd og kvinder.)

En bøsse er et menneske, som har forstået, at seksualiteten, kærligheden, går i alle retninger, uanset alle lovformelige kønsskel. Ligesom kvindeundertrykkelsen rammer både kvinder og mænd uanset om de er en del af et folk eller en del af en minoritet, således rammer bøsseundertrykkelsen både mænd og kvinder af alle køn. Derfor danner bøsserne ikke partier eller fronter, men bevægelser. (Den danske bevægelse hedder ganske vist Bøssernes Befrielsesfront, men den er en bevægelse).

BØSSER OG SOCIALISME

The Lavender & Red Book gør rede for to fremherskende tendenser inden for bøsseverdenen: På den ene side bliver flere og flere bøsser klar over, at frigørelsen kun er mulig gennem afskaffelse af det kapitalistiske samfund, hvor samlivsformerne ikke hæmmes af kønsrollemønstre, hvor mennesker af alle køn får mulighed for at lære sig og bruge den livsvigtige del af sproget, som hedder kroppen.

På den anden side strammer samfundet til i det, vi kalder højredrejningen og forsøger som en del heraf at fastholde bøsserne i subkulturen, i ghettoen — fordi det giver penge og fordi det gør bøsserne ufarlige.

Ligesom de danske bøsser ønsker de amerikanske også, at den kønspolitiske kamp skal blive en integreret del af klassekampen. Det har hverken den danske eller den amerikanske venstrefløj hidtil været særlig opsat på at tage sig af: Derfor har The Lavender and Red Book's udgivere dannet en "forberedende", partiforberedende organisation "Marxistisk-Leninistisk Bøsseforbund" i Los Angeles. De skriver selv om alle betænkelighederne, de har haft — også set i det lys at der jo er "sektariske" grupper nok i forvejen. Men tilsyneladende har de haft gode resultater og er nu på vej over i næste fase, hvor de forestiller sig, at de skal blive til en partiforberedende gruppe, der

både har bøsser og ikke bøsser som medlemmer.

Bogens næstsidsste artikel handler om, hvorfor det er nødvendigt — også for bøsser — at studere. Den rammer en pæl igennem myten om, at det kun er højt betalte intellektuelle eller folk, der forsøger at kravle op ad den sociale rangstige, der har behov for at studere og at det derfor nærmest er suspekt at kunne give udtryk for det, man forstår og mener. Den siger, at det er svært at studere og at det derfor er vigtigt, at man gør det i grupper. Vi skal studere for at finde ud af:

Hvem vi bekæmper?

Hvorfor vi er undertrykte i et kapitalistisk samfund?

Hvordan de herskende hele tiden fylder os med halve sandheder og hele løgne?

Det er god formand Mao-snak og ender med "At undersøge et problem er at løse det".

Den sidste artikel handler om, hvorfor vi må gå imod terrorisme som strategi — sådan som Baader/Meinhof-gruppen jo bruger den, medens man nok kan og skal acceptere terror som en del af taktikken: f.eks. under et fasciststyre.

Bogen har også gode oplysende artikler om bøsseforhold i Chile, Kina Australien og på Cuba.

Det er muligt, at der findes også andre og bedre bøger om samme emne, men jeg synes The Lavender & Red Book er et godt våben at have "studeret".

•Vagn Sondergaard

The Lavender & Red Book
— en socialistisk bøssebefrielsesantologi.
Udgivet af The Lavender & Red Union,
April 1976. 70 sider i A4 format, 2,50
US-dollars. Kan bestilles hos Demos,
Knabrostræde 3.

Christopher Street Day

Mandebægelsen opstod for godt et år siden, da en gruppe heterosexuelle mænd satte et afgørende spørgsmålstegn ved den rolle, som mænd er underlagt i det samfund, vi lever i. I det forløbne år er der kommet mange bøsser med i bevægelsen. Afskaffelsen af rollenormerne formindsker afstanden mellem os og vi er i stand til at være sammen på en anden og afslappet måde. Dette er sensationen i, at Mandebægelsen er repræsenteret på denne dag — dagen for det største NEJ i

homoseksualitetens historie, hvor man(d) ikke kæmper mod sig selv, men gør front mod samfundets undertrykkende kræfter.

Lesbisk Bevægelse, Bøssernes Befrielses-Front og Forbundet af 1948 har været med til at åbne øjnene for, hvorledes kapitalen dypper os i myter og ruller os i fordomme om maskuline og feminine rollenormer. På den måde sætter den sig i stand til for det første at fortsætte sine økonomiske overgreb, dernæst at pervertere alle menneskelige samværsformer.

Den seksuelle undertrykkelse starter i kernefamilien. Denne benægter børns seksualitet, undertrykker den voksnes og reducerer vore forhold til et udtryk for ejendomsrettigheder. Fordi forældre er fanget i dette samfunds system, stræber de efter at opdrage deres børn i de vedtagne konsroller. Men hvem har retten til at bestemme, at fordi et menneske er født med en hudlap mellem benene skal det absolut udvikle sig maskulint? Ved på den måde at dyppe hver ny generation i bourgeoisiets og kapitalens værdinormer bliver familien en af grundpillerne i det kapitalistiske system.

Dette fangenskab skaber samtidig en frygt så ubeskrivelig, at folk klynger sig til deres dræbende normalitet. Dette gør dem ude af stand til at røre og omfavne hinanden og at give udtryk for varme følelser i deres venskaber. Spontaniteten og udviklingen i et rigt sexuel og personligt forhold er nægtet de fleste, fordi sexlivet er underordnet i kapitalens værdinormer. Sexuelle ønsker bliver låst inde og perverteres til ideer, der skal underbygge troen på, at hårdt arbejde under kapitalens åg er en dyd.

Vi kæmper for en tilværelse, hvor man ikke udbytter og dominerer hinanden — et samfund frit for tingsundertrykkelse og sexuel fattigdom.

Et sted, vi kan sætte ind i kampen for ejendomsrettens afskaffelse, er i sproget — nemlig ved at smide den gamle patriarkalske bøjningsform — ejefald — ud. Vi vil være nået et skridt videre, når vi ikke længere påberåber os, at det er

mit hus
din vogn
hans fjernsyn
deres bord
hendes værelse
jeres hjem.

Hendes mand
min ven
din pige
hans fyr
vores veninde
deres venner.

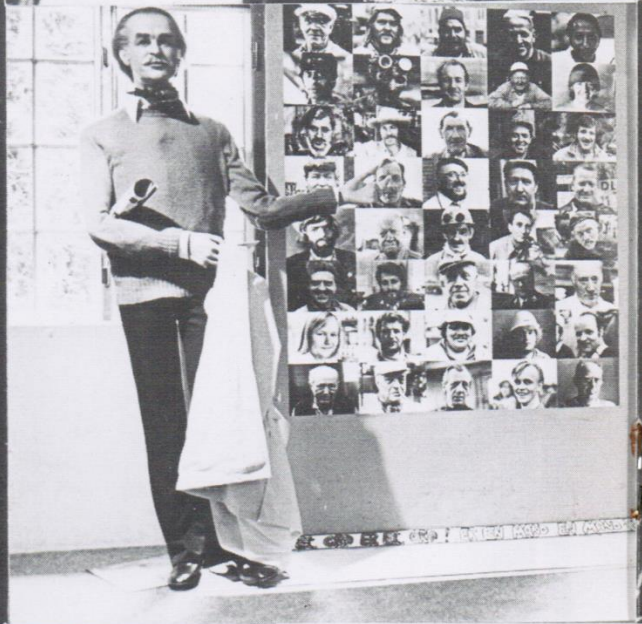
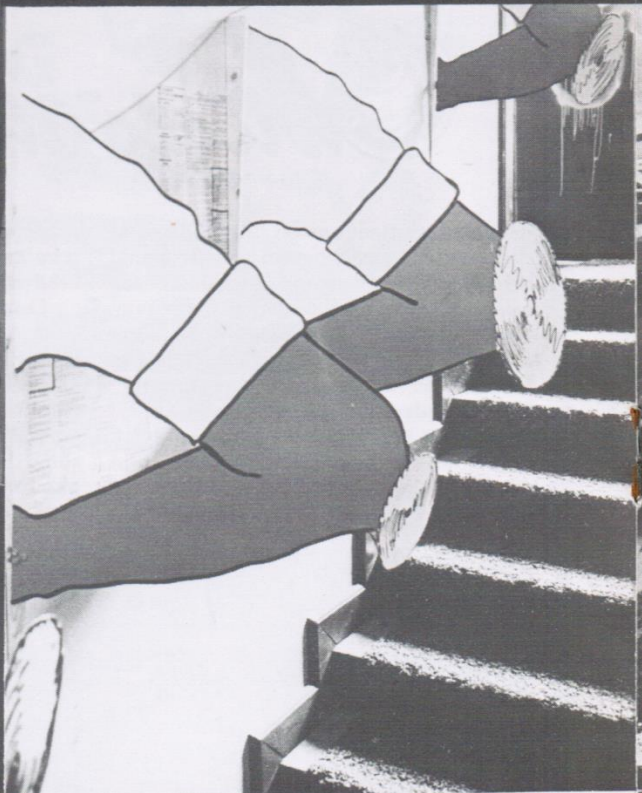
Min far
hendes mor
dine forældre
jeres pige
deres dreng
vores børn

fordi det, det gælder, er
alles fremtid.

Paul Jensen
med tak for hjælpen til
Don Milligan: The Politics
of homosexuality,
og alle dem, der har givet
deres besyv med.

OM UNDERT

MANDEUDSTILLING

HUS

RYKKELSE

SET

Kvindefestival 76

Sidste år bragte vi flere af talerne fra Kvindefestivalen. I år har vi valgt at bringe den tale, der blev holdt af Thilderne og en billedcollage.

Hvem er thilderne?

Thilderne blev startet på Dansk Kvindesamfunds landsmøde i 1970 af nogle kvinder, der ønskede at arbejde med kvindesagen på en ny og mere personlig måde.

Thilderne har en organisation, bygget på selvstyrende emne- og basisgrupper. Ingen grupper står over andre. Strukturen er baseret på, at mindst een repræsentant fra hver gruppe mødes i månedlige koordinationsmøder og diskussionsmøder.

Thilderne er organisatorisk tilknyttet Dansk Kvindesamfund, da vi gennem vores medlemskab ønsker at vedkende os arven fra kvindebevægelsens pionerer. Uden dem havde den ny kvindebevægelse ikke haft så stærkt et udgangspunkt.

Hvis du vil vide mere om Thilderne, er du velkommen til at komme til et introduktionsmøde eller et diskussionsmøde. Diskussionsmøder afholdes hver den 25. i måneden. Øvrige oplysninger om tid og sted for ovennævnte møder kan du få ved at sende dit navn, adresse og evt. tlf. nr. til:

Thilderne

Dansk Kvindesamfunds Hovedkontor
Niels Hemmingsengsgade 10 3.

1153 København K.

Du kan også ringe på tlf. (01) 157837 mellem kl. 10 og 14.

Thilderne i København er en del af den feministiske kvindebevægelse.

Vi arbejder hovedsagelig med vores personlige bevidstgørelse fordi — en bevidst kvinde er en revolutionær kvinde.

Den enkelte kvindes undertrykkelse, i hjemmet, seksuelt og på arbejdsmarkedet, er ikke en privatsag. Den er politisk.

Vi arbejder for et alternativt samfund.

Vi ønsker frigørelse frem for ligestilling.

Det er vanskeligt for en kvinde, der ikke har været med i kvindebevægelsen, at forestille sig, hvordan det er at være og arbejde sammen med andre kvinder — uden mænd.

Mange tror, at kvinder ikke kan sige noget væsentligt — eller at det er drøneligt at være sammen med andre kvinder — eller osgå er de ligefrem bange for at være alene sammen med andre kvinder.

Det er fordi vi har lært at opfatte andre kvinder som konkurrenter og derfor som fjender.

Vi lærer at definere os i forhold til en familie.

Men når vi begynder at få en kvindebevidsthed, er dette ikke længere muligt. Vi får brug for en ny gruppe at identificere os med — en kvindegruppe.

For at kunne omsætte sin kvindebevidsthed i praksis, er det nødvendigt at få støtte fra andre kvinder, der er i samme situation.

Der er flere, der ikke tør fortsætte den udvikling. De kan mærke, at forholdet til deres mand allerede vakler.

Det er svært at erkende, at den trykthed, vi finder i kernefamilien er en falsk trykthed. Men det er muligt at finde trykthed i kvindebevægelsen. Og denne trykthed er en ægte trykthed — fordi den er baseret på, at du respekterer dig selv som kvinde.

Det er umuligt med ord at videregive den følelse af styrke, som et kvindefællesskab gir. Det er nødvendigt selv at opleve det for helt at tro på det.

Men — en betingelse for overhovedet at opleve den styrke er, at man tør investere: følelser, arbejde og energi i samværet med andre kvinder.

I Thildernes kvindegruppe arbejder lesbiske kvinder og heteroseksuelle kvinder sammen mod det fælles mål: frigørelse — og dette samarbejde sker med en klar bevidsthed om, at vi er lesbiske og heteroseksuelle kvinder.

Vores kvindepolitiske arbejde giver os stadig nye erfaringer. Derfor ændrer vi hele tiden opfattelse af, hvordan det samfund ser ud, hvor undertrykkelse ikke finder sted.

Jeg sagde for, at kernefamilien giver en falsk følelse af trykthed. Vi går derfor ind for, at det traditionelle ægteskab skal erstattes af andre former for samliv, hvor kvinder og børn ikke bliver undertrykt.

Den traditionelle kernefamilie har efterhånden kun den ene funktion at være forbrugerenhed. Den traditionelle kernefamilie fastholder den fejlagtige opfattelse, at børn er en privatsag.

Det er ethvert samfunds vigtigste opgave at skabe bedst mulige forhold for børnene. Ansvar for dette påhviler os alle. Derfor må vi lære at afgive ejendomsretten over vore børn.

Vi må se i øjnene, at selv om næsten alle kvinder er i stand til at føde børn, så er der mange af os, der er kommet til kort som forældre.

Så længe vi har så dårlige betingelser for at være forældre, må mange af os vælge ikke at få børn. Vi må vide, at vores værdi som kvinde ikke har noget at gøre med, om vi ønsker at få børn.

Vi vil ikke forkaste alle de egenskaber, der nu er knyttet til den traditionelle kvindes rolle — tværtimod.

Vi ønsker mange af disse egenskaber opvurderet og fremelsket hos alle mennesker. Det gælder egenskaber som f.eks. omhed, evne til at give og modtage kærlighed og omsorg for andre.

Et samfund, der bygger på anerkendelse af disse egenskaber, vil være helt forskelligt fra det nuværende.

Kvinder må have mod og styrke til at sige nej til at fungere på mandssamfundets præmisser.

Vi må have vilje til at finde ud af, hvad der er vores præmisser. Dette er ikke let, for det betyder, at vi må politisere vores privatliv.

Derfor har vi valgt at arbejde kvindepolitisk frem for partipolitisk. Det er en fælles oplevelse for mange af os, at mandssamfundets værdier og regler videreføres ukritisk i partiforeningerne.

Det kan virke som et paradoks, at netop nu, hvor den formelle ligestilling er ved at være gennemført, er der opstået flere forskellige kvindegrupper.

Det er fordi, det kræver mod og selvbevidsthed at bruge de muligheder, den moderne lovgivning giver kvinder.

Når det er så svært, er det ikke kun fordi vi ikke tør bruge de nye muligheder — det er også fordi lovgivningen ikke ændrer ved den kendsgerning, at samfundet med sin nuværende struktur kun kan fungere, når kvinder er undertrykt.

Den feministiske kvindebevægelse er nødvendig.

Kun der kan vi lære at udvikle os. Kun der kan vi finde ud af, hvilke krav vi vil stille til os selv og andre. Kun sammen med andre kvinder, kan vi blive bevidste om vore mål.

Fordi den vigtigste kamp foregår i den enkelte kvinde, er det godt med de mange fraktioner inden for kvindebevægelsen.

På den måde kommer vi i kontakt med flest kvinder.

Kvindekamp giver resultater. Vi bliver stadig flere kvindebevidste kvinder. Vi bliver stadig bedre til at leve og arbejde sammen med andre kvinder — indenfor kvindebevægelsen.

Kvindebevægelsen er det eneste sted, hvor kvindes værdier ikke misbruges.

København, den 10.8.1976

THILDERNES seksualpolitiske gruppe blev startet i november sidste år. Vi er en emnegruppe, men gruppen har mange basisfunktioner.

Vi har arbejdet med at analysere den seksuelle undertrykkelse af kvinder ved at tage udgangspunkt i vores egen situation. Vi har udvekslet erfaringer omkring prævention, lesbianisme, forhold til mænd, drømme og fantasier, vores krop og seksuelle tabuer m.v.

Da vi ikke har ønsket at betragte seksualitet som en løsrevet størrelse, har vi også måttet beskæftige os med samlivsformer og med mands- og klasesamfundet.

Desuden har vi set det som en opgave på et tidspunkt at forsøge at videregive vores erfaringer, ligesom vi arbejder på at påvirke vore søstre i Thilderne og i Dansk Kvindesamfund til en større bevidsthed omkring seksualitet. Kun ved at skabe en større bevidsthed og forsøge at formulere vore egne kvindepolitiske krav, kan vi gøre oprør mod den seksuelle undertrykkelse.

I august i år afholdt vi en kvindelejr i Birkerød. Formålet med denne lejr var at arbejde med vore indbyrdes relationer for at styrke trygheden i gruppen samt at nedskrive vore tanker om den seksuelle undertrykkelse for derved at formidle vore resultater videre til andre kvinder. Det er en mindre del af dette arbejde, der her trykkes i form af vores manifest.

Seksualpolitisk manifest

HVAD ER SEKSUEL UNDERTRYK- KELSE?

Børn må ikke have et sexliv

Det er en kendsgerning, at børn har et sexliv. Vi begrænser børns seksuelle udfoldelse og gør sex til et tabu, hvilket betyder, at seksualiteten løsrives fra sin sammenhæng. Dette medfører større eller mindre seksuelle vanskeligheder for os som voksne. Nogle af os må senere bruge år på at opøve evnen til at få optimale erotiske oplevelser. Lavalderen er en seksuel begrænsning, men den er nødvendig så længe seksualitet bruges som et magtmiddel.

Voldtægt

Vi er alle potentielle voldtægts ofre — og vi accepterer, at alle mænd er potentielle voldtægtsforbrydere, fordi vi bl.a. ligger under for myten om, at mænd har en større seksualdrift end kvinder, og at de ikke selv kan styre den. Vi har hidtil ment at det derfor var kvindernes opgave at beskytte sig mod voldtægt ved at pålægge os selv selvundertrykkende begrænsninger i vores lændefrihed fremfor at kræve, at mændene ændrer sig. Det ville være mere logisk at kræve, at mændene blev inde efter mørkets frembrud!

Blufærdighed

Vi er blufærdige, fordi vi har accepteret mændenes forbrugerholdning til vores krop. Vi har lært at skamme os over vores krops funktioner og kropslugte. Derved er vi blevet fremmedgjorte over for vores krop.

Vaginalorgasme

Der eksisterer kun en form for orgasme, og det er clitoris-orgasmen. Det er lykkedes mændene at få os til at fornægte vore egne oplevelser, idet vi har troet, at der findes en anden og rigtigere form for orgasme — den såkaldte vaginal-orgasme — og de har gjort os så usikre, at vi ikke engang har turdet tale med andre kvinder om det. De pikfikserede mænd bliver nemlig bange, når de opdager, at en pik ikke er nødvendig for kvinders seksuelle tilfredsstillelse.

Angsten for at røre ved hinanden

Vi fastlåses i vor fremmedgjorthed over for vor egen og andres krop, fordi al berøring foregår på mændenes præmisser og derfor opfattes som invitation til samleje. Mænd har undertrykt kvinders behov for berøring, fordi det er i mænds interesse, at kvinder bliver lige så pikfiserede, som de selv er. Fremmedgjortheden over for andre kvindekroppe har forhindret os i at erkende vort biseksuelle potentiale.

Kvinder som seksualobjekter

Det er undertrykkende for kvinder at blive betragtet som seksualobjekter, fordi det udelukker en normal kommunikation mellem mænd og kvinder, men også mellem kvinder indbyrdes, fordi vi tvinges til at opfatte hinanden som konkurrenter. Vi søger en falsk selvtillid ved at forsøge at blive et godt objekt i stedet for at søge en reel selvtillid på vore egne betingelser. Det er ødelæggende for kvinder, at vi i seksuelle situationer ikke kan abstrahere fra at være seksualobjekter. Vores objektgørelse ødelægger ethvert uafhængigt, skabende udtryk for vores egen fysiske, følelsesmæssige og sociale formåen.

Orgasmeræs

Vi kvinder kræver, at mændene giver os orgasme hver gang. Det er usøstersolidarisk ikke at kræve orgasme ved heteroseksuelt samleje, ligesom det er usøster-solidarisk at simulere, at vi får orgasme, fordi vi derved ikke støtter andre kvinder i deres orgasmeret. Vi skaber en forløjet situation, der er med til at fastholde myten om, at alle kvinder kan få orgasme hver gang ved "ind-og-ud-metoden" med mindre der er noget galt med dem. Vi kræver orgasme, fordi vi ikke længere vil affinde os med, at vores seksuelle tilfredsstillelse betragtes som mindre nødvendig end mænds.

Prostitution

Prostitution er salg af sin krop for at overleve, psykisk og økonomisk, i et mandssamfund. Prostitution er også, når en mand forsørger en kvinde, der er afhængig af ham og som derfor — med eller mod sin vilje — yder ham seksuelle tjenester som "valuta for pengene" (ægteskabelig prostitution). Den eneste måde, hvorpå prostitution kan bekæmpes i et patriarkalsk samfund, er ved at kriminalisere forbrugeren, dvs. manden. Kvinder opdrages til at behage — det evige smil — det er også en form for prostitution!

Ægteskabet

Ægteskabet er mandssamfundets væsentligste middel til undertrykkelse af kvinder, fordi ægteskabet som regel isolerer kvinder fra hinanden og gør kvinder og børn økonomisk afhængige af mænd. Ægteskabet er desuden baseret på, at kvinder til enhver tid skal solidarisere sig med deres mænd (deres undertrykkere) frem for med andre kvinder. I ægteskabet er kvinden mandens ejendom, hvilket bl.a. betyder, at ægteskabet legaliserer voldtægt. Det vil således i praksis være umuligt at få sin ægtemand dømt for voldtægt. Romantisk kærlighed er en opfindelse, der benyttes til at undertrykke kvinder, fordi den fylder kvinder med urealistiske forestillinger om ægteskabet.

Monogami — polygami

Myten om at kvinder er monogave er mandssamfundets metode til at sikre sig ejendomsretten til børnene og kvindens seksualliv, kernefamiliens opretholdelse og ejendomsretten til produktionsmidlerne. Forudsætningen for at mænd har lyst til at være polygame er, at de er sikre på, at "deres" kvinder er monogame.

Pornografi

Pornografi er undertrykkende for kvinder, fordi den henvender sig til heteroseksuelle mænd og bekræfter dem i deres adfærd. Pornografi er et udtryk for mandssamfundets forbrugerholdning til kvinder.

Frigjorthed

Den seksuelle pseudofrigørelse er et tilbageskridt for kvinden, fordi det er en frigørelse på mandens betingelser og tjener til at udvide hans jagtmarker. Seksuel frigørelse betyder, at kvinden skal være frigjort nok til at følge alle mandens seksuelle ideer, fx. *konebytning* — alene ordet siger alt om, hvad der handles med og til hvis fordel.

Spillet regler

De spilleregler, der fastholder kvindens passive rolle, er begrænsende og undertrykkende. Før vi bryder disse regler og begynder at udtrykke det, vi tror, er vore ønsker, før lærer vi ikke vore egne *urke lige* ønsker at kende.

Dårligt rygte

Angsten for et dårligt rygte gør, at kvinder ikke tør acceptere deres seksualitet. Vi vurderer andre kvinders seksualitet med mænds øjne ved bl.a. sels at nedvurdere de kvinder, der har skiftende sexpartnere. Kvinders angst for et dårligt rygte har medvirket til at understøtte mændenes selvbestaltede ret til at fastsætte normer for vores seksualitet fx. ved aldrig at tage et nej for et nej. Vi har jo ikke turdet vedkende os vores seksualitet og sige ja, når vi mener ja.

Prævention

Graviditetsangst virker seksuelt undertrykkende. I vort mandssamfund påhviler ansvaret for prævention kvinderne, mens der ikke findes ordentlige præventive midler, fordi forskningen på dette område er i mændenes hænder.

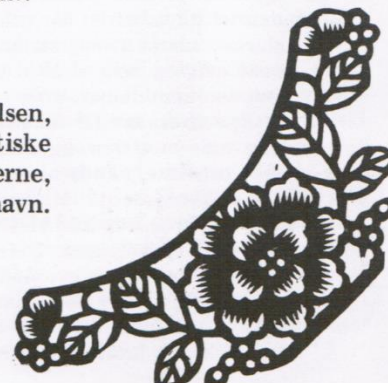
Seksuelle tabuer

Vi undertrykkes bl.a. af tabuer omkring seksuelt samvær under menstruation, forbud mod incest (blodskam), blufærdighed omkring de ydre rammer (tid, sted) for seksuel udfoldelse, tabuer omkring forskellige samlejestillinger samt tabu mod at tale om sin egen seksualitet m.fl. Sidst, men ikke mindst, er der tabuet omkring seksuelt samvær med andre kvinder.

Andre begrænsninger:

Det er også undertrykkende, at institutioner som fx. alderdomshjem, plejehjem for handikappede, kvindefængsler m.fl. er indrettet således, at det er næsten umuligt at have et seksualliv.

Med søsterlig hilsen,
Den seksualpolitiske
gruppe i Thilderne,
København.

DET PATRIARKALSKE

ORGASMECIRKUS

Loa Gurlisdatter har været med til at starte og drive forlaget Hønsetryk. I sommer startede hun sit eget forlag, Loas Ark, og har udgivet en bog om hjemmefødsler og holdningen til jordemødre, 'Moder Jordmor og hjemmefødsler'. Hun er også med i kvindegruppen Økofeminister.

Vi har spurgt om hun ville skrive noget her i bladet om sin holdning til Matriarkatet.

En amerikansk psykolog har fundet årsagen til denne verdens vold, læste jeg i Berlingeren for et års tid siden. Årsagen er den manglende fysiske kontakt mellem os mennesker.

Hvem har nogen aggressioner tilbage efter et vel udført samleje? Nej, vel? Verden vil blive befriet for vold, kriminalitet, slaveri, snerperi, aggressioner og sandelig også religion, hvis vi altid befandt os i tilstanden umiddelbart efter orgasmen.

Spædbørnene får ikke nok fysisk kontakt med moderen, og derfor får børnene ikke orgasme, når de bliver voksne — eller var det omvendt? Moderen havde ikke fået orgasme, for hun blev mor, og derfor gav hun barnet tæsk i stedet for bryst. Manden voldtager kvinden, fordi han er vred på sin moder, fordi han ikke fik kærtegn, fordi hun ikke fik orgasme, fordi hun ikke fik kærtegn af sin mor ... Der er

kun een vej ud af den onde cirkel — vi må få nogle flere orgasmer.

GODMORGEN!

Igen bliver jeg bombarderet med den patriarkalske orgasme dyrkelse: "Sig mig hvornår du sidst fik orgasme, og jeg skal sige dig, hvem du er".

Mener han virkelig, at vi kan forædle menneskesindet ved at dope os i orgasmer? Mon ikke grunden til at mand og kone ikke er aggressive efter den orgasme, skyldes at de er komplet udmattede og halvt bevidstløse? Er det ikke snarere medfølelse end seksualitet, der er undertrykt i det patriarkalske samfund?

"Hvor mange år er det siden, du sidst har grædt?"

For et par år siden blev jeg skilt, og som alle andre slået helt ud. Mine egne tanker var forsvarsløse overfor bombardementet fra orgasme-religionen. Alle

mennesker omkring mig var domineret af seksuelle tanker:

"Man kan ikke leve alene".

"Hvilken mand er hun ude efter?"

"Måske er hun ..."

Jeg var igen smidt på kønsmarkedet. Da opdagede jeg, hvad man kan bruge ægteskabet til. I al den tid, jeg havde været gift, havde jeg haft helle for den ustandselige vurdering af min seksuelle bytteværdi. Jeg satte meget stor pris på, at kunne færdes frit mellem mennesker og ønskede mig tilbage til ægteskabet.

Hvordan kunne jeg ellers opnå immunitet?

Hvordan kunne jeg være søstersolidarisk uden en ægtemand?

Var de gifte kvinder omkring mig ikke blevet stivere?

Slappede de gifte mænd af sammen med mig nu?

Hvad med folket udenfor ægteskaberne? De befandt sig da i en evindelig konkurrence med deres kønsfæller om det andet køn.

Hvis jeg nu blev lesbisk? Så ville jeg slippe for, at det var manden, der fastsatte normerne for min bytteværdi. Det var da noget. Men hvad med søster-solidariteten blandt de lesbiske kvinder? De havde jo også par-forhold og konkurrence og jalousi. Var det så egentlig ikke bedre for søsterskabet, at have den kamp om mændene, så havde man i hvert fald fred i kvindegrupper.

Det næste ubehagelige tanke-bombardement jeg fik fra omverdenen gjaldt moderskabet.

"Sælg dine børn på orgasmens alter — Børnene nedsætter din bytteværdi — Uden børn kan du lettere få en ny mand — Børnene kræver for meget arbejde — Du er da rødstrømpe — Husk du ønsker ligestilling — Giv manden alle børnene, så kan du gøre karriere — Så kan du blive ligestillet på arbejdsmarkedet — Ligestilling betyder ligeløn — Bevis du er stærk — Giv manden forældremyndigheden over børnene".

I 4 måneder kørte alle ligestillingstankekerne rundt i mit hoved. Så kunne jeg ikke mere.

— Slut — Stop.

Jeg vil ikke være med. Det er ikke mine tanker. Det er jeres tanker. Jeg vil ikke have dem. Jeg vil ikke tænke som I. I fører konskampen videre på patriarkatets værdinormer. Patriarkatets værdinormer, ikke mine. For hundrede år siden havde kvinden ikke forældremyndigheden over sine egne børn. Nu havde vi opnået den. Skulle vi så give afkald på den? Skulle vi opgive at amme det nyfødte barn i ligestillingens navn? Skulle vi give barnet sutteflaske for også at kunne gennemføre milimeterdemokratiet i barselsperioden? Så kunne faderen flaskemade barnet hveranden gang? Skal Nora forlade sine børn for at blive frigjort? Er børn Herrens straf, fordi jeg er blevet født som kvinde?

Nej!

Jeg er ikke fraskilt.

Jeg er ikke enlig mor til 3 små børn. Jeg er MATRIARK.

Partriarkatets valgmuligheder er urimelige ligegyldig hvilken du vælger. Jeg siger nej til den patriarkalske mekaniske sexualitet, hvadenten den er hetero- eller homo, fordi den ikke er forbundet med fødslen, fordi den ikke er hellig. "Jeg vil befrugtes". Det er min inderste følelse, der skrider igennem mig i samlegen. Den følelse vil jeg ikke fornægte. Jeg ønsker ikke at bruge manden som avlsdyr. Min mand må vide, at han er netop min mand, med samme sikkerhed, som han ved, hvem der er hans moder. Med kærtegn må Moder Jord vise os, at vi er bestemt for hinanden. Alt andet er selvmord.

Jeg siger nej til den patriarkalske politik, den patriarkalske religion, den patriarkalske kernefamilie. JEG tillader ingen usikkerhed at trænge ind mellem børnene og jeg, moder-barn gruppen, det er kernen. JEG tilbyder Moder Jord og træner mig i en humoristisk leveform.

Jeg arbejder for at få al produktion over på kvindhænder, al ejendom til kvinden. En dag vil manden vende hjem!

Loa Gurlisdatter

HVAD ER FEMINISME?

Hvis man stiller spørgsmålet: Hvad er feminisme, vil man ikke kunne få noget entydigt svar. Denne artikel er derfor ikke sandheden om feminismen. Det er mit famlende forsøg på at gøre op med de problemstillinger, man hurtigt og uundgåeligt løber ind i, når man prøver at skrive om feminisme. Udgangspunktet er mit eget syn på feminisme, og artiklen bør læses som et svar på, hvad feminisme er for mig personligt.

Feminisme er ikke en -isme

Der er i tidens løb gjort flere forsøg på at forklare feminismen. Nynne Koch har således i sin bog "Kvindernes nye verden" opdelt og indpasset feminisme i et skema, der bærer præg af at være lavet for skemaets egen skyld. Jeg må advare mod, at man på denne måde degraderer feminisme til at være lig enhver anden -isme. Samtidig må jeg også tage afstand fra skemaets ideologiske indhold. For Nynne Koch synes al kvindesag at være feminisme. Feminisme bliver derved et overordnet og udvandet begreb. Nynne Koch taler således om gammel-feminisme og ny-feminisme. Med gammel-feminisme menes kvindesagens pionerer og deres kamp for ligestilling, stemmeret, lige adgang til uddannelser og arbejdsmarkedet, ligeløn etc. Ny-feminismen deles, for at gøre forvirringen komplet, op i ikke mindre end fire undergrupper, hvoraf 1, højest to af disse "retninger" har noget med min feminisme at gøre. Der tales således i forbindelse med ny-feminisme om reformisme eller behersket ny-feminisme (dvs. arvtagerne fra gammel-feminismen). For mig kan feminisme aldrig blive reformistisk! Desuden nævnes øko-feminismen, der forekommer mig at være en afsopret feminisme. Tilbage bliver så den radikale ny-feminisme (kaldet ekstrem!) og (den egentlige?) ny-feminisme præget af feminitetsdyrkelse og af feminin mystik! Når jeg ser bort fra det ekstreme og det mystiske, synes jeg her at have fundet mit ståsted i Nynne Kochs skema, selv om jeg må indrømme, at jeg ikke befinder mig godt ved det!

Ligestilling eller frigørelse?

Sheila Rowbotham begår i "Kvinder, modstand og revolution" samme fejl som Nynne Koch, idet også hun betragter reformisme som en form for feminisme. Sheila Rowbotham taler om borgerlig feminisme og revolutionær feminisme. Men for mig er al feminisme revolutionær!

Live Brekke giver i "Om feminisme. En presentasjon av problemstillinger og perspektiver" Sheila Rowbothams opde-

ling andre navne og taler istedet om feministisk ligestillingspolitik og feministisk frigørelsespolitik. Men formig er frigørelse et feministisk mål — det er ligestilling derimod ikke. Taler vi om ligestilling, må vi nødvendigvis spørge: Ligestilling med hvem og på hvis præmisser? Det gives der ikke noget feministisk svar på, selv om man vil sno sin hjerne og sige: vi kan ikke opnå ligestilling i et kapitalistisk samfund — derfor er kravet om ligestilling et socialistisk krav. Et socialistisk krav er ikke uden videre et feministisk krav. Kvindeundertrykkelse er noget andet end klasseundertrykkelse. Feminister definerer kvindeundertrykkelsen bredere end til kun at være et spørgsmål om økonomisk udbytning eller afhængighed. Det er noget grundlæggende ved mandssamfundet at det er kvindejens, og at kvinder derfor også er psykologisk, kulturelt og seksuelt undertrykte. Man ophæver da heller ikke kvindeundertrykkelsen ved at ændre på ejendomsforholdene til produktionsmidlerne. Vi kan nævne flere eksempler på patriarkalsk socialisme, fx. USSR. Socialister siger, at feminister splitter arbejderklassen. Feminister svarer, at det nok snarere er kvindeundertrykkelsen — dvs. mændenes økonomisk, sociale og seksuelle magt over kvinderne — der umuliggør en fælles kamp!

Min feminisme

Min egen opfattelse af feminisme bygger på følgende definition fra det amerikanske tidsskrift "QUEST — a feminist quarterly" Vol 11, No 2 af Nancy Hartssock i artiklen "Fundamental Feminism — process and perspektive":

"Feminisme er en analyse-form, en metode til at nærme sig livet og politik, mere end det er et sæt politiske konklusioner om kvinders undertrykkelse." 1

Som et eksempel på denne feministiske metode kan nævnes kvindebevægelsens emne- og basisgrupper. I disse grupper lægger vi vægt på at sætte vores private erfaringer i forbindelse med de samfundsmæssige strukturer, der fastlåser os i den traditionelle kvindes rolle og begrænser vores udfoldelse. Vi opbygger herved en politisk analyse af patriarkatet, og vi søger hele tiden at videreudvikle og revidere denne analyse. Dette åbner mulighed for, at vi kan betragte os selv med nye øjne og få styrke til at ændre vores situation. Herom siger Nancy Hartssock:

"Anvendelsen af en feministisk metode betyder, at kapitalismens institutioner (inklusive dens imperialistiske aspekt), patriarkatet og den hvide races overlegenhed ophører med at være abstraktioner, vi læser om. Gennem deres virkning på os bliver de oplevede, virkelige aspekter af daglige erfaringer og aktiviteter. På denne måde forsynes feminismen os med en mulighed for at forstå vores vrede og dirigere vores vrede og energi mod en ændring." 2

Helle Jarlmosse

At analysere sine private erfaringer er en måde at tilegne sig virkeligheden på. Derved erfarer vi, at vi ikke kan være os selv i et samfund, der er baseret på hierarki, dominans og undertrykkelse. Det er vigtigt, at vi tager konsekvenserne af disse erkendelser. I basisgruppen opdager vi, at vi selv har indflydelse på at skabe nye rammer for vores tilværelse. Som feminister kan vi ikke undgå at sætte os op imod mandssamfundet og bekæmpe det overalt, hvor vi møder det, også i det private liv, fordi vi hver dag konfronteres med den patriarkalske overmagt. Det er vejen til at føle, at både vores fortid og vores fremtid tilhører os.

Den feministiske kvindebevægelse

Kvindebevægelsen spænder over vidt forskellige politiske holdninger. Dette gælder også inden for de enkelte organisationer og bevægelser. Årsagen hertil er, at den eneste kvalifikation for at være med er at være kvinde. Den enkelte kvindes bevidsthed og politiske udvikling kommer i anden række. Muligvis ligger vores styrke i denne forskellighed, men jeg er mere tilbøjelig til at mene, at dette for den feministiske del af kvindebevægelsen samtidig er den største svaghed. Den feministiske kvindebevægelses revolutionære vækst må baseres på analyser af patriarkatet, større bevidsthed omkring undertrykkelsens former samt udvikling af strategi for vores fælles kamp. En følgevirkning af revolutionær vækst er en progressiv polarisering, der naturligt og logisk skiller OS fra DEM ved at tvinge os til at vælge side. I en revolutionær situation får vi nemlig ikke mulighed for at være neutrale — vi får ikke engang mulighed for at være forskellige. Derfor betragter jeg det som en svaghed og som et udslag af manglende strategi, at kvindebevægelsen ikke tvinger

os til at vælge. Kvindebevægelsen bør stille større krav til os end den hidtil har gjort. Vi må kræve mere af hinanden end blot at vi er mere eller mindre med. Desuden må vi ikke glemme, at den nye kvindebevægelse fortrinsvis er en mellemklassebevægelse, og at mellemklassen ikke har nogen forudbestemt rolle i klassekampen. Vi må gøre op med os selv, hvem vi vil solidariseres os med: arbejderklassen eller kapitalistklassen.

Feminister arbejder på at skabe alternativer

Konsekvensen af arbejdet i kvindebevægelsen bliver for et stigende antal kvinder en lesbisk livsform. Vore feministiske analyser har givet os en viden om, at den patriarkalske overmagt understøttes af den heteroseksuelle ideologi. Dette betyder ikke, at det i sig selv er revolutionært at kvinder elsker kvinder, men lesbianisme bereder jorden for revolutionær vækst. Vi må jo ikke glemme, at en revolution aldrig kommer automatisk. Vi må ikke forveksle det mulige med det uundgåelige. At nægte at være mænds private ejendom er mere end en personlig beslutning. Heteroseksualitet er langt mere end et privat anliggende mellem en mand og en kvinde — det er en fuldmagt til i al fremtid at splitte kvinder og sætte os op mod hinanden, fordi vi tvinges til lydighed over for den mand, vi har et forhold til. Lydighed over for en mand betyder afmagt over for alle mænd. Vi må ikke glemme, at mænd er allevegne. Derfor føler mange feminister nødvendigheden af at skabe kvindekollektiver arbejdsfællesskaber. Feminister vælger jo ikke separatisme ud fra ideologiske betragtninger om, hvad der er rigtigt eller forkert, kortsigtet eller langsigtet — vi må arbejde og kæmpe uden mænd, fordi vi ikke har noget valg!

At være sammen udelukkende med andre kvinder er et alternativ til den samfunds-sanktionerede undertrykkelse af kvinder, der finder sted på alle sociale planer. Det er nødvendigt for feminister at arbejde på at skabe alternativer. Vi må arbejde for nye samlivs- og samværsformer. Vi må kæmpe for et alternativt samfund, der kan gøre en ende på kapitalisme, racisme, undertrykkelse, institutionaliseret heteroseksualitet og patriarkalsk overmagt.

NOTER:

Den amerikanske tekst lyder:

Feminism is a mode of analysis, a method of approaching life and politics, rather than a set of political conclusions about the oppression of woman.

(2) Den amerikanske tekst lyder:

Application of a feminist method means that the institutions of capitalism (including its imperialist aspect), patriarchy, and white supremacy cease to be abstractions we read about. Through their impact on us they become lived, real aspects of daily experience and activity. In this way, feminism provides us with a way to understand our anger and direct our anger and energy towards change.

LITTERATURLISTE:

Nynne Koch: "Kvindernes nye verden", Danmarks Radio 1975.

Sheila Rowbotham: "Kvinder, modstand og revolution", 1973.

Live Brekke: "Om feminisme. En præsentation af problemstillinger og perspektiver", Oslo 1975.

QUEST — a feminist quarterly, Vol 1, No 3, Vol 11. No 2, 3 og 4.

Hakkekod

Homo?
hetero?

sexo?

da-da-da-da ...

Dit hoved skilles nu fra din krop
dit legeme parteres i fine stykker
alt ordnes med rigtige navne og glans
og glimmer

da-da-da-da ...

Nu kommer identiteten, det vigtigste af
alt

da-da-da-da ...

Og endelig er du brugelig
en dejlig dansk, international eller
du er god og sej, du er nu stærke støtte
vesterslandsk
stabilitetens
stærke støtte

da-da-da-da ...

Og derfor elsker morderne dig for din
selvdestruktion

da-da-da-da ...

Æ's historie

ÆLSKER du mig? spør han
jeg bliver rød i hovedet
jeg ved ikke hva' jeg ska' sige
jeg har kendt ham et par timer
gu ÆLSKER jeg ham ikke

ÆLSKER du mig ikke? spør han så
Æ-ælling-æble-ældgamle ækvator
Æ-ædderkop-ællen-ængel,
men ÆLSKER?

Jeg sir jeg godt kan li' ham
snip-snap-snude (og skr.Æppe,
skr.Æppe)

så er Æ's historie ude
mr. Æ tar sit tøj og går
måske ÆLSKER han mig ikke mere
Æv!

Carsten Nagel

Sven, Morten, Freddy og jeg havde lige røget en pipe hash, som vi blev meget skæve af. Sven og Morten gik så ind i arbejdsværelset og puslede videre, Morten ved symaskinen og Sven ved skrivemaskinen. Freddy blev liggende på madrassen og læste en tegneserie. Jeg sad på en anden madras og kunne ikke finde ud af, hvad jeg skulle give mig til. Jeg kunne godt tænke mig at elske, men det kunne jeg ikke, for det var eftermiddag, og hvis de andre nu opdagede det. Der standsede jeg og tænkte, hvorfor må de andre ikke opdage det? De ved jo, at jeg gør det. Hvorfor bliver jeg så bange bare ved tanken om det? Jeg sad på madrassen blandt mine venner og havde ondt i maven af skræk for tanken om, at jeg havde lyst til at elske. Ikke fordi jeg ville have de andre til at elske med mig. Jeg var bare bange for at onanere, mens de andre var til stede. Jeg skulle gå ind midt på dagen, tage tøjet af og lægge mig til at elske med mig selv. Så kunne de andre bare komme og opdage, hvad jeg gjorde. Jeg sad og mærkede min dobbeltmoral så tydeligt. Jeg følte efterhånden kun angst og ingen lyst til at onanere mere, kun lyst til at flygte. Jeg var også kommet til min dobbeltmoral's mur: Skulle jeg virkelig lade mig styre af min angst? Skulle jeg lade være med at elske med mig selv, blot på grund af de normer, jeg selv havde sat op. Jeg kunne ikke gøre det, jeg havde lyst til, fordi jeg havde et billede om, hvad jeg kunne gøre og ikke gøre. Skulle jeg rette mig efter det, eller skulle jeg gå ind og elske? Jeg rejste mig fra madrassen og mærkede, hvordan mine ben rystede og gik ind til soveværelset, hvor min hjerne styrede det hele. Jeg ville ikke lukke døren, jeg tog tøjet af og lagde mig på sengen sådan, at dem der gik forbi, kunne se, jeg lå uden dyne, da værelset var lunt. Jeg lagde hænderne på kussen og pustede ud. Jeg havde ondt i maven, rystede over hele kroppen. Min mund var fuldstændig tør, og da jeg begyndte at føle mig på kussen, var jeg lige så tør der. Hvad skulle jeg nu gøre? Jeg plejede at tage spyt, når det kneb, men spyt havde jeg intet af. Jeg fugtede fingrene med lidt vand fra munden, men det hjalp ikke meget. Jeg begyndte så alligevel at røre på clitoris, selv-

om jeg ingen lyst havde til at onanere. Jeg prøvede at benytte mig af de gamle fantasier, jeg før havde brugt til at få lysten frem. Intet hjalp! Jeg hørte hele tiden de andre. Jeg hørte Morten og Sven snakke, hørte symaskinen og skrivemaskinen. Det gav mig lidt hold på, hvor de var. Jeg hørte Freddy blade, og med et hørte jeg Marianne komme op af trapperne. Så ville hun have sin moder med sig, som var på besøg hos Marianne. Hvad skulle jeg nu gøre? Skulle jeg holde op, som jeg havde mest lyst til, eller skulle jeg fortsætte. Nej, nu er du begyndt, så må du også slutte ellers er det hele ødelagt, så jeg fortsatte. Jeg havde kvalme af angst. Det var ikke Marianne og hendes moder. Det var besøgende til naboen. Jeg var stadig tør i kusse og mund, men havde alligevel vænnet mig lidt til det. Der var en af de andre, der gik forbi døren og ud i køkkenet. Jeg holdt øjnene lukket, og fortsatte stadig systematisk, men hvor tog det lang tid. Så prøvede jeg at udelukke de andre igen og koncentrere mig om kussen, og det gik lidt bedre. Jeg var blevet en smule fugtig, og det var lettere at arbejde clitoris nu. Så begyndte jeg at fantasere mig til, hvad der ville ske, hvis Sven og Morten kom ind og ville være med enten til at onanere eller vi alle tre gav os til at elske. Jeg kunne ikke tage Freddy med i fantasien, fordi han var mere "mandig". Det ville bare være et knald, og det havde jeg ikke lyst til. Men det behøvede jeg heller ikke tænke på, for jeg troede ikke, han ville turde blande sig. Det ville være noget andet med Morten og Sven, da jeg troede, at de også skulle igennem en angst for at komme ind og være med.

Jeg tænkte også på, at det næsten ville være for meget på en gang. Nu kunne jeg også mærke, at mine fingres lange leg på clitoris var ved at være til endebragt. Jeg kunne mærke, hvordan orgasmen nærmede sig. Jeg fortsatte langsomt, og så udløstes jeg. Spændingen, angsten og glæden var med i mine orgasmelyde, som ikke var så høje, men efter omstændighederne tilfredsstillende. Jeg lå et stykke tid og sundede mig, tænke det hele igennem, og blev mere og mere glad. Tilsidst sprang jeg syngende ud af sengen og gik i bad. Sangen varede mange timer!

SeksualPolitik!

Jeg har lige læst 2 udklip fra Information d. 5. august og vil "bare" udtrykke glæde for det "udadvendte" arbejde, der nu igen er begyndt.

Se at få flere med i aktivt arbejde og dermed få flere til at erkende sig selv. Fortæl at der er mange gode (vidunderlige) måder at fortælle og vise at man tør og kan få mere godt ud af det end "bolleriet" i det heteroseksuelle liv, som ikke fører til noget!

Mange hilsner fra
Niels Kjær-Larsen

PS: Dyrevennernes Aktive Sammenslutning* og jeg har fået mødelokaler og samlingssted for dyrevenner, og der vil, — når vi åbner — blive serveret kaffe, sodavand, øl. Der blir kursusvirksomhed for hundeejere og der kan selvfølgelig også komme bøsser, lesbiske, biseksuelle og ikke at glemme de heteroseksuelle. Lokalerne vil ikke være et ghettoværtshus.

Lokalerne ligger Vesterbrogade 145.

*DAS

I forbindelse med et kønsrolleseminar, der strakte sig over flere uger havde Bøssernes Befrielsesfront en særlig uge, hvor bøsseproblematikken blev diskuteret og konfronteret med den øvrige hetero(?)seksuelle lejr.

Det var med spændte forventninger jeg tog til Thy-lejren en tidlig tirsdag morgen. Der havde været konspolitisk seminar ugen før, vidste jeg, men havde desværre ikke haft mulighed for at være med. Nu kom jeg dumpende midt i bøsse-seminaret, men pyt!, man kan jo ikke nå det hele.

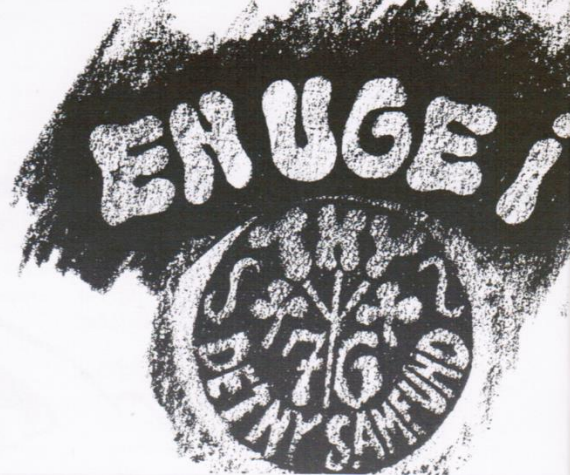
I bøsselejren fandt jeg hurtigt nogle af vennerne derhjemmefra, og det varede ikke længe, førend, jeg var blevet installeret i Oles telt — dejligt. Snart var der gang i madlavningen, mange deltog og havde det dejligt. Alle pludrede og hyggede. Som altid når jeg dumper ned et nyt sted mellem mange mennesker, der har været sammen et stykke tid, følte jeg mig lidt genert og glædede mig til at komme ind i dagsrytmen. De fleste, jeg snakkede med, rådede mig til at gå ind i en af de basisgrupper, der var blevet dannet dagen før, med det formål at snakke bøsseproblematik, og da det også var en af grundene til at jeg var kommet, kunne jeg kun være enig med forslagsstillerne. Jeg glædede mig til næste dag.

Inden da skulle jeg dog først lige udsættes for en af lejrens ubehagelige optrin. Vi sad 5-6 mennesker og hyggede os omkring et bål. Alt åndede fred og idyl, himmelen var høj og klar, og det var vi også, indtil 3 fulde fiskere invaderede os og begyndte at angribe os for at være værre end de værste pampere i det gamle samfund. Der var ikke rigtig nogle af os, der havde lyst til at tage diskussionen op med dem, da de tydeligvis var *meget* fulde. Vi gjorde dem temmelig klart, at vi ønskede at være i fred for deres fuldemandsnak, men det gjorde kun ondt værre, og de blev mere og mere aggressive. De cirkulerede råbende og dirrende rundt om os, og vi ventede hvert øjeblik at få et los i nakken. Endelig besindede de sig og forsvandt. "Tak skal du ha", tænkte jeg, "— er det virkelig den slags aggressioner folk får mod os". Det var meget ubehageligt at opleve. Nå, men natten gled da stille videre og stjernerne blinkede stadig.

Bøsseseminaret

Hver dag kl. 11 samledes alle deltagere, 60-70 stk. opdelt i basisgrupper, men der kom stadig flere til, der havde hørt lidt om hvad der foregik i bøsselejren. Bøssesugen adskilte sig fra det øvrige kønsrolleseminar ved at deltagerantallet blev større og større for hver dag og hvert møde.

Første dag gik oplægget på parforhold og samlivsforhold. Vi fik 7 spørgsmål, omkring troskab, forelskelse, jalousi, selvfølelse, den borgerlige seksuelle ideologi, om kvinder og mænds forhold til deres eget køn, om muligheden for at få samfundet til at optage minoriteters livsstil. Jo, der var nok at tage fat på. —

Min basisgruppe var sammensat af 3 bøsser, 1 biseksuel mand, 1 politisk bøsse (d. v.s. at han i Thy-lejren havde haft et forhold til en bøsse og havde valgt at kalde sig for bøsse derefter), 3 heteroseksuelle kvinder og 1 lesbisk. Alle havde mere eller mindre kendskab til bøsser og alle var mere eller mindre bevidste om deres kønsroller.

Vi tog udgangspunkt i spørgsmålet om troskab, og vi bevægede os langt omkring. Vi kunne godt blive enige om, at det ideelle ville være, hvis vi frit kunne vælge partnere uanset køn og alder, kort sagt være seksuelle eller måske sensuelle mennesker. Men der er jo altid et men, og vores men blev, at der af og til er så langt mellem teori og praksis. Vi havde alle sammen en masse eksempler på, hvordan det tidligere var mislykkedes for os, men — og her får vi et positivt et — i og med vi var bevidste om vores tidligere mangel på sammenhæng mellem teori og praksis, klargjorde vi hver især vor egen situation, og var derved måske nået et lille skridt videre.

Gruppen

Som gruppe syntes jeg, at vi fungerede godt. Vi var lydhøre overfor hinanden og deltog pænt i hinandens problemer. Jeg følte en vis form for tryk i gruppen på den måde, at det her var tilladt at lodse sine problemer af sig, åbne sig og få lidt feedback, tale om ting, der lå en meget på sinde. Vi gjorde nogle småfejl, der tog en del tid, men som også var væsentlige i en gruppedynamisk sammenhæng. Vi kom til at bevæge os lidt for meget ind på vore daglige og uddannelsesmæssige baggrunde, — talte for meget generelt og teoretisk, hvorved det personlige blev trængt lidt i baggrunden. Det er vigtigt at tage sit udgangspunkt i den "her og nu"-situation man sidder i og ikke i en hypotetisk eller vanebetonet situation derhjemme fra storbyen. Omvejene gav dog også et indblik i de forskellige deltagers personligheder, og bortset fra det tog en hel dag var det interessant og vigtigt.

Ovenpå dette kom der et oplæg, der gik mere på kropslig og følelsesmæssig

kontakt. Der var mange forslag. Vi valgte at massere hinanden, og det var en fantastisk dejlig oplevelse. En efter en lod vi os grundigt og kærligt smøre ind i sololie af de 8 andre, og hver gang endte vi med blidt at blive klappet over hele kroppen og tilsidst blive løftet op i luften af 16 stærke arme. Ovenpå denne behandling var man helt ør og salig, og da vi efter 5 timer havde været gruppen igennem lå vi helt stille og fredfyldte mellem hinanden, indtil vi tog os sammen til at gå op og få et bad. Vi var ovenikøbet så heldige, at saunaen var tændt, så det blev en meget velykket gruppedag.

En anden dag endte vores gruppemøde med en gang kritik af hinanden. Det foregik på den måde, at hver enkelt skulle udtale sig om deres indtryk af resten af gruppen, og ingen måtte afbryde eller svare. Det var lidt svært, men det var meget spændende at høre de forskellige opfattelser af hinanden. På en eller anden måde var de meget i overensstemmelse med hinanden. Der var flere i gruppen, der gav udtryk for, at det havde været en meget positiv oplevelse, og at de ville benytte sig af denne form for kritik i andre basisgruppe-sammenhænge. Fra 2 i gruppen fik vi refereret et par meget stærke oplevelser af mennesker udenfor bøsselejren og seminaret. Den ene var den politiske pøse, der fortalte om, hvordan han så kvindernes rollespil overfor ham som mand, og hvordan han reagerede fuldstændigt, som hans rolle foreskrev. Det fik ham til offentligt at erklære sig som bøsse. Herved kunne han slippe for at undertrykke kvinderne. — En af pigerne i gruppen fortalte om hendes reaktioner ved at komme tilbage fra bøsselejren og gruppen til fællesteltene. Hun fik nærmest kvalme over mændenes appelleren til hendes køn mere end til hendes menneskeværen og hendes meninger.

Vi fortsatte basisgruppen 2 dage efter afslutningen af seminaret, fordi der blev mere og mere at snakke om efterhånden som vi begyndte at holde af hinanden og lære hinanden at kende. Vi havde meget svært ved at blive færdige og snakkede lidt om at fortsætte, når vi kom tilbage til byen. Det endte dog med at de fleste hellere ville i en kønsadskilt basisgruppe, og vi var nødt til at prioritere, fordi ingen af os havde tid til 2 basisgrupper. Alle ville dog indgå i basisgrupper når de kom hjem enten i mandebevægelsen, i BBF, i kvindebevægelsen eller i lesbisk bevægelse. Alle havde fået en oplevelse af, at uden andre var de/vi intet. Personlige fremskridt eller kønspolitisk revolutionært arbejde kan kun ske sammen med andre.

Det var mit indtryk at alle havde været enormt glade for møderne og havde fået et og andet med sig til videre forarbejdning. For ikke helt at slippe hinanden besluttede vi at mødes til en middag inde i byen, når alle havde ferien overstået.

Bøsselejren

Stemningen i bøsselejren var altid munter og opløftet om dagen. De fleste kendte hinanden, og dem der ikke rigtig kendte nogen på forhånd blev hurtigt indlemmet i fællesskabet. Der blev holdt møder hver eftermiddag, hvor vi diskuterede de problemer der var i lejren. Det største og

mest spændende problem vi havde var vore aftenbål. Hver aften var bålet omringet af 50-200 "gæster", der var oppe for at kigge på bøsserne og hvad de havde fundet på af små morsomheder. Her skete de spontane og ikke altid gnidningsløse konfrontationer med heteroseksuelle, der ville have alt serveret og underholdes af de velvillige og tjenende bøsser. Her mødte man den brølede hetero-tyr, der på den mest stupide og kolde måde, rigtig skule vise hvor fantastisk han var, ect.

Ved det første lejrball jeg deltog i, følte jeg en meget trykket stemning. Det lå ligesom i luften at bøsserne skulle underholde heterobørgerne, og det var der heller ingen der havde så meget imod, men det var svært at finde ud af, hvordan der skulle underholdes, for at få en fornuftig dialog igang. Ingen var interesseret i at luften skulle vibrere med aggressioner, samtidig med at bøsserne heller ikke øn-

skede at latterliggøre sig selv og problematikken bøsse kontra hetero!! Det var egentlig også svært at etablere en ordentlig kontakt, fordi bøsserne var næsten helt fortrængt fra deres bål. En gruppe støjende heteroer havde spredt en meget dødsyg Vin- og Ølgod-stemning ved bålet, og den lå så langt som vel muligt fra den stemning bøsserne ønskede. Resultatet var at bøsserne forsvandt ind i teltene for at rase lidt ud over heteroerne, eller de gik sig en tur ud på den smukke hede for at være lidt i fred.

Problemet lå også lidt i selve arrangementet, således som det var tænkt af bøsserne. Bøsselejren havde nemlig oprettet en Døgnservice for seksuelle eksperimenter og samtaler uden helt at vide, hvordan det skulle forløbe. Meget naturligt kom mange for at høre lidt mere om det, men der opstod en række uafklarede situationer, fordi nogle heteroer bare forestillede sig at BBF var en massageklinik, og de uden den mindste varme eller menneskelige kontakt kunne få den revet af. Konsum-sex med en bøsse var der nok en del heteroer, der turde, men et mere følelsesbetonet engagement, næføj!

Bålsituationen var ikke heldig, fordi bøsselejren blev overrendt, og fordi bøsserne ikke rigtig vidste, hvordan de skulle

klare situationerne. Det var også en ny situation, som ingen rigtig kendte. 80 "frigjorte" og bevidste bøsser, der ikke på noget tidspunkt ville acceptere undertrykkelse fra den heteroseksuelle verden sammen med 200 heteroer, der ikke havde noget dybere eller mere indforstået forhold til bøsser. En meget fantastisk situation — og meget lærerig!

Enden på det blev at teatergruppen trådte sammen og lavede et nødprogram til næste aftens lejrball, om forskellige bøssetyper, for på den måde at komme i kontakt med heteroerne om problematikken. Nogle tillidslege og lign. blev også sat i scene. Endelig var Bent Jacobsen kommet, og han var meget indstillet på at være med til at sætte gang i foretagendet. Godt udrustede gik vi alle til aftenens lejrball, og der blev overhovedet ikke brug for nogle af nødplanerne, fordi Bents sange var så altsigende, at selv den mest stivnakkede heterobørge ikke kunne undgå at forstå hvad meningen var: Nemlig erkendelsen af sit eget køn og sin egen seksualitet. Sidst på aftenen dukkede også Ulla Nicolaj op og satte yderligere gang i stemningen. Ulla og Bent var nu med til at gøre bålene hyggelige og dejlige, og der blev dermed en helt anden basis for at snakke lidt med "gæsterne".

Fredag aften havde de tyske bøsser lavet en teaterforestilling med tre temaer over forskellige bøsse-mødesteder. Det var meget stærkt og virkede godt. Lørdag var bøsseseminarets sidste dag og der skulle selvfølgelig fyres en stor fest af. Hele bøsselejren var på den anden ende med forberedelserne. Det kogte og sydede i alle kroge. Endelig var alt klart, og festen startede med et optog gennem hele Thy-lejren. Folk sluttede op og stimlede sammen. Vi endte tilbage i bøsselejren, hvor teatergruppen havde fået stablet en forestilling på benene, der var helt fantastisk god, og jeg håber virkelig, at de fortsætter, så de for fremtiden altid har et lille repertoire at fyre af i en nødsituation. Festen fortsatte med musik, vin og øl, salg af "Seksualpolitik", pandekager, bål, dans, snak, sminke, — ja, der var alt hvad man kunne ønske sig. Først og fremmest en masse glade mennesker, og man oplevede det helt fantastiske, at det var en fjer i hatten at være bøsse. Enormt mange af de heteroseksuelle mænd slappede af for en aften fra deres rolle, og kyssede og omfavnede bøsserne uopfordret.

Det blev så afslutningen på en meget udadvendt aktion til det heteroseksuelle samfund, hvor bøsserne prøvede at vise nogle alternativer til det gamle samfunds leveregler. For mig var det en meget positiv oplevelse, for det beviste, at det godt kan lade sig gøre at leve i et samfund, hvor tingene eksisterer og fungerer ud fra en samlet erkendelse af nødvendigheden af at lave praktisk arbejde, hjælpe hinanden, være åbne og ærlige og elske hinanden uanset om man er hetero eller bøsse. Det vigtige er, at man kan lide hinanden, og at vi erkender, at vi har brug for hinanden til at lave samfundet lidt mere menneskevenligt.

Tak for en dejlig uge i bøsselejren.

Birgitte Gravesen

Vi laver fritidsundervisning inden for Kvindebevægelsen i emner og færdigheder, som kvinder behøver. Skriv, hvad du helst vil være med til, og hvad du kunne tænke dig i stedet, hvis det første valg ikke kommer i gang. KVINDEKURSER er for alle kvinder, og et eventuelt overskud går til at udvide arbejdsfeltet. Vi laver kurserne så billige som muligt. Opgiv navn, adresse, telefon, bopælskommune og CPR-nr., når du skriver til os.

"KVINDEGYMNASTIK", Patricia.

Mand. 16-17.50, Hillerød. skole, drenge-salg.

Tirsd. 16-17.50, Kvindehuset, Onsd. 16-17.50, Hillerød.

Torsd. 14-15.50, Kvindehuset, og 17-18.50, Hillerød.

Fred. 17-18.50, Hillerød.

"Engelsk", Patricia. Torsd. 19.30-21.20, Hillerød. skole lok. 15. Niveau: fortsættelse, viderekomne. Vi vil arbejde med nogle tekster fra 'Sisterhood is Powerful' af Robin Morgan, som vi vil læse og diskutere på engelsk. Vi tager udgangspunkt i det, vi har læst, og bruger vores egne erfaringer. Medbring bogen! Start beg. af oktober, slut til foråret.

Studiekreds "Kvinder i I- og U-lande", Grethe og Gunna. Sølvgade skole, lok. 6, mand. 19-21.45 30/8-13/12. 120 kr., pens. og arbl. løse 8.50. Grundbog: "Kvinder er den halve verden", MS 1976. Vi vil se på kvindens stilling i udvalgte lande i forskellige verdensdele: Hvordan vurderes hun, og hvordan indgår hun i samfundets funktioner.

Studiekreds: "Kvindens seksualitet", Gunna. Torsd. 19.15-22, Sjællandsg. skole lok. 14, 23/9-16/12. 90 kr., pens. og arb. løse 10 kr. Grundbog: "Kvinde, kend din krop". Tiderne Skifter 1975. Vi vil tage udgangspunkt i vores egne erfaringer og skiftes til at lægge op til diskussion.

Studiekreds: "Kvindelitteratur", Gunna. Onsd. 10-11.50, Kvindehuset, 22/9-15/12. 90 kr., pens. og arb. løse 10 kr. Vi vil læse noget af den ældre og nyere kvindelitteratur, og skiftes til at lave oplæg til diskussioner, hvor vi inddrager vore egne erfaringer som kvinder.

Spansk, Gunna. Begyndere: Tirsd. 17-18.50, viderekomne onsd. 17-18.50, Sjællandsg. skole lok. 14. Vi lærer latinamerikansk spansk og begynder at sætte os ind i kvindens stilling i de spansktalende lande. Bog: "La Betea", Demos 1976, og dupliserede tekster.

Tysk. Læsning af kvindetekster og diskussion. Iki og Demi. Starter, når der er nok til et hold.

Indkomne forslag: Fransk, guitar, gymnastik for store piger.

Tilmelding, forslag og forespørgsler til: KVINDEKURSER, Kvindehuset, Prinsessegade 7, 1422 Kbh. K.

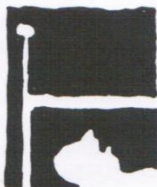
Jeg er pludselig ikke kun bange mere nu er jeg også vred på manden der igennem så mange år har luret på mig

Han er der kun når det er mørkt bag buskene på villavejene (jeg går altid midt ude på vejen) i opgangen hvor jeg bor (jeg stikker altid en hånd ind og tænder for jeg går ind) i min lejlighed (som jeg kontrollerer før jeg lukker døren til opgangen)

uden for mit vindue (jeg bor i stuen og må altid trække for) under min seng (som jeg kigger under inden jeg sover)

Jeg er vred fordi jeg aldrig bliver af med ham fantasimanden skabt af angst af min mor og bedstemor

Jeg må ind og trække for!

Jeannette Schellenberg

Folketings- og fagforeningsarbejde

Kønsbalance på arbejdsmarkedet

Det er nu magtpåliggende at vi får en Folketingslov om kønskvoteringer indenfor de mandsdominerede områder på arbejdsmarkedet. Loven skal også sikre, at alle ansøgere til daginstitutionerne med forældreret har krav på en daginstitutionsplads for hvert barn. Ydermere skal loven sikre, at de længst ledige kvinder ansættes før andre kvinder og at de længst ledige blandt mændene ansættes før andre mænd.

Vedtægelsen af et sådant lovforslag vil skabe et reelt grundlag for kvinders økonomiske selvstændighed og forhindre, at der bliver større arbejdsløshed hos kvinder end mænd. For at realisere dette bør følgende lovforslag vedtages som lov i Folketinget og det bør vedtages i alle fagforeninger:

Positiv diskriminationslov til ophævelse af kvinder som en særlig arbejdskraftreserve

Såfremt der findes uddannede eller erhvervskompetente kvindelige ansøgere til en stilling i den offentlige sektor eller i det private erhvervsliv skal arbejdsgiveren i den pågældende virksomhed eller arbejdsplads ansætte den kvindelige ansøger i alle tilfælde indtil mindst 50% af alle ansatte udgør kvinder. Hvis stillingen indenfor de sidste 5 år har været betegnet som et ufaglært arbejde eller som et arbejde hvis kompetence kan, eller har været, lært på arbejdspladsen skal arbejdsgiveren ansætte en kvindelig ansøger før en mandlig indtil mindst 50% af alle ansatte udgør kvinder.

Stk. 1. Enhver mand eller kvinde med forældreret har krav på gratis daginstitutionsplads for hver af sine børn.

Stk. 2. De længst ledige kvinder ansættes før andre kvinder og at de længst ledige blandt mændene ansættes før andre mænd.

Positiv diskriminationslov til indførelse af reel ligestilling

Såfremt der findes uddannede eller erhvervskompetente kvindelige ansøgere til en stilling i et arbejdsområde indenfor en virksomhed eller arbejdsplads i det private erhvervsliv eller i den offentlige sektor skal arbejdsgiveren ansætte den kvindelige ansøger i alle tilfælde indtil mindst 50% af alle ansatte indenfor det pågældende område udgør kvinder. Såfremt en ufaglært kvinde ansøger en stilling, der indenfor de sidste 5 år har været betegnet som et ufaglært arbejde eller som et arbejde, hvis kompetence kan, eller har været, lært indenfor området, skal arbejdsgiveren ansætte den kvindelige ansøger før en evt. mandlig ansøger indtil mindst 50% af de ansatte udgør kvinder. Peter Schmidt

ESCORT IND BAG

Hvorfor jeg trækker? Det er da egentlig et ret åndsvagt spørgsmål. Det er selvfølgelig for pengenes skyld. Ikke fordi penge betyder alt for mig, de er bare meget rare at ha, ikke? Og jeg kan jo heller ikke så godt sige til købmanden at jeg altså synes penge har alt for stor betydning, vel — og så smutte ud af forretningen med kurven fyldt. Det er jo et arbejde at trække, ligesom alt andet arbejde. Det er bedre end det dårligste og dårligere end det bedste. Nogen gange er det sjovt og nogengange er det hæsligt. Hvis du har roven fuld af penge vil jeg selvfølgelig ikke anbefale dig at begynde at trække. Jeg ville på den anden side heller aldrig anbefale dig at blive arbejdsdreng. Herre gud, jeg har da prøvet så meget andet, men hvilke evner er der brug for idag? Og jeg vil trods alt hellere prostituere mig på gaden end på socialkontoret, på gaden bestemmer jeg selv mine kunder.

På sjasen har jeg sgu altid skullet sidde og lade som om jeg fik nervesammenbrud bare for at få til et stykke lokumpapir udover deres forbandede minimumbeløb. Og så den tone! "De kan jo bare anke" sir de og kigger den anden vej og ved at ingen anker. Hvem gider anke for at få en rulle lokumpapir i 1984 når de allerede har sat sig på lokummet i 1976?

Hvis jeg ikke distancerer mig følelsemæssigt fra at trække er det selvfølgelig lidt frustrerende. Det er osse ulækkert — mest fordi jeg ved jeg spekulerer i andre menneskers følelsesliv og det er så modbydeligt. Da jeg startede, kunne jeg bare ikke se sådan på det, det var kun et spørgsmål om at overleve, forstår du det, overleve!

— *Hvornår trak du første gang?*

— Tja . . . jeg ved sgu ikke hvor gammel jeg har været . . . Jeg var tolv år første gang jeg elskede med en anden fyr, det var min bedstefar . . . synes du egentlig ikke osse det med alderen er ret ligegyldigt? Min bedstefar han var skidefuld, det var han iøvrigt altid, og han sagde til mig at jeg skulle ta tøjet af og lægge mig ned på køkkengulvet. Så gjorde jeg det og pludselig tog han pikken ud af buksene og begyndte at . . . det er sgu skidesvært at sidde og fortælle, det var faktisk meget nemmere at gøre det . . . skriver du kun Carsten, har du aldrig prøvet at trække?

— *Næh, ikke sådan rigtigt . . . men hvis vi går ud fra at hele livet i VORES samfund er een stor prostitution, har jeg selvfølgelig prostitueret mig på andre måder. Og så kan jeg ikke se forskellen . . .*

— Nej vel! Jeg sir også altid at alt lønarbejde er en form for prostitution, fordi vi arbejder i kapitalisternes, altså alfonsernes, tjeneste. Men herregud, når man er sulten og tørstig . . . nu snakker jeg vist udenom, hva! Han fik mig altså til at gøre alt muligt, i begyndelsen protesterede jeg, men så sagde han at mine bumser gik væk hvis jeg onanerede, og så gjorde vi det på hinanden . . . det kan jeg forresten godt sige dig, hvis du skriver noget om det her, skal du ikke skrive noget dårligt om det, for det var skidedejligt, var det! Han er

sgu een af de bedste elskere jeg nogensinde har haft. Ja, selvfølgelig var han jo gammel, og tyk var han også, der har vel været en halvfems kilo øl og vand i ham og det har selvfølgelig ikke givet mig en særlig passion for overvægtige . . . men sød det var han sgu! Han gav mig gerne en to-tre kroner for et knald, eller også penge til biffen, men det kunne han vel have gjort uanset om vi bollede eller ej, så jeg ved ikke rigtig om det var prostitution . . . skønt var det i hvert fald.

— *Du er altså ikke kun blevet trækkerdreng for pengenes skyld? Jeg mener, du er ikke, som mange andre trækkerdreng, heteroseksuel, men altså bøsse?*

— Gud fader bevares, jeg troede slet ikke du stillede den slags spørgsmål, Carsten. Synes du ikke det er dumt at spørge sådan, dele folk op i grupper af heteroer og homoer? Jeg tror det er pjat allsammen. Hvad betyder et ord? Den eneste forskel, jeg kan se på heteroer og homoer, at det første ord har seks bogstaver og det andet fire. Er det ikke ret ligegyldigt?

— *Det synes jeg altså ikke. Ikke hvis hetero og homo står for at man bare har godtaget det udgangspunkt man er blevet tildelt. Ellers kan jeg da godt følge dig.*

— Ja, men jeg er altså også bøsse, det er lidt op og ned om jeg bedst kan li mænd eller kvinder, det er også tit jeg ikke orker at ha noget med nogen overhovedet, ja undtagen når jeg arbejder, altså, men ellers er det tit ligesom at ta arbejdet med sig hjem, ikke?

— *Den dag vi mødtes, og du spurgte om jeg ville købe dig, sagde du at prisen for at være bevidst er så enormt høj i det spil der drejer sig om sex og kærlighed. Hvad mener du egentlig med det?*

— Tja, hvad mener jeg? Noget med at man får det svært, når man først har gennemskuet det hele. Man kan se hvor forkert det er at føle sig så magtesløs, . . . al den ondskab . . . jeg kan f.eks. huske min start som bøsse. Allerførst gjorde jeg det med ham den gamle tykke, det har jeg vist fortalt, og det var mægtig skønt, selv om det altid skulle holdes i dybeste hemmelighed, både overfor mor og far og bedste. Så skulle jeg med mine spejderkammerater til Sverige og der mødte jeg en mand, han var vist kunstner eller sådan noget. Vi var sammen om natten og han var egentlig mægtig sød selv om jeg ikke forstod et kuk af hvad han sagde og han var den første der gav mig en orgasme siden min bedstefar. Da jeg så vågnede om morgenen, og havde et sugemærke på halsen blev jeg frygtelig bange for hvad mine venner skulle sige — og gøre. Så jeg sagde til dem at han havde gjort det mens jeg sov og de troede virkelig på mig. Tanken om at en af os skulle kunne lide den ingenting. Men ak, de kunne jo ikke vide bedre, selv var jeg jo privilegeret efter oplevelserne med min bedstefar.

slags lå dem så fjernt . . . måske fordi de altid havde lært at det var noget svineri og en sygdom — og vi fejlede jo faktisk

Så blev de selvfølgelig skidegale og op-hidsede og det endte med at vi allesammen gik over til hans telt og gennembankede ham og spyttede på ham, der var og

Uddrag af Carsten Nagels anden bog der er udkommet på Rhodos for nylig, *Mandens Sidste Nat*.

Den er mere centreret omkring den

— *Prisen for at være bevidst er så enorm høj i Københavnsk*

MANDENS FACADE

heteroseksuelle mand end hans første bog, Som man(d) behager, der er centreret omkring bøsse-verdenen.

det spil der drejer sig om sex og kærlighed. trækkerdreng

så een der pissede, og bagefter holdt vi ham mens der var een der stak en grillgaffel op i roven på ham . . . Så tvang vi ham til at krybe rundt på jorden med gaffelen i roven — vi stjal hans ur og kasettebåndoptager, mens han lå og krøb sammen. Jeg har aldrig set mine spejderkamerater så stolte . . .

Bagefter kom politiet, de var tilkaldt af nogen andre gæster der syntes vi larmede for meget, men manden turde ikke anmelde os fordi jeg kun var tretten år. Det var frygtelig synd for ham, men jeg har egentlig ikke dårlig samvittighed.

— *Jeg forstår godt hvad du mener med at ha set igennem situationen, ha analyseret den, og erkendt at du ikke er den skyldige. Men kan du ikke sige lidt mere om det med "prisen for at være bevidst"?*

— Jo . . . jeg har kneppet med flere hundrede mænd, mænd af alle slags. Både dem der siger at de er bøsser og dem der siger de ikke er det. Ungkarle, familiefædre, arbejdere og intellektuelle. Men i næsten alle tilfælde har der været tale om at mændene hos mig skulle have, hvad de ikke kunne eller måtte få derhjemme. De har ikke frihed, de mennesker. Og de er langt større luddere end jeg, fordi de hele tiden sælger sig selv til noget "pænt" — og så kommer de ind imellem her og afreagerer. Jeg er sgu da i det mindste en ærlig trækkerdreng. Jeg har ligesom gennemskuet det hele . . .

— *Hvordan startede du med at trække "rigtigt"?*

— Det var vel egentlig lidt af et tilfælde. Selvom jeg vidste, at jeg var bøsse og havde elsket virkelig skønt, med min bedstefar, troede jeg at bøsser var nogen perverse svin, der lå og kneppede fireogtyve timer i døgn, og det syntes jeg ikke man kunne. Så begyndte jeg da bare at trække. På den måde kunne jeg hele tiden undskylde overfor mig selv og sige det er jo kun for pengenes skyld, det har kan jeg i virkeligheden ikke lide.

Men jeg nød at blive gennempulet og jeg nød når jeg selv pulede andre. Selvfølgelig blev det også meget hurtigt for pengenes skyld. Jeg kunne ikke finde noget at lave og måtte jo have penge på en eller anden måde. Og de fleste af dem jeg kneppede med ville sgu helst betale — så syntes de det ligesom var lidt mindre forkert . . . Mange af mine kunder har været amerikanske overklasse mænd, vorherre bevares. Ja, ikke fordi, de betaler såmænd meget godt. Jeg havde en underlig een for nylig. Mens vi lå og kneppede skreg han pludselig "sock — sock" og jeg troede, han mente "suck" så jeg begyndte at slikke pik på ham. Først blev han rasende, så begyndte han at græde, og jeg vidste hverken fra eller til. Så spurgte jeg selvfølgelig hvad der var i vejen, og så viste det sig fandeme at han ville ha at jeg skulle ligge og presse mine sokker ned over hovedet på ham mens han spillede pik. Det havde jeg da ikke noget imod, og jeg fik fat i en af mine sokker og begyndt og så brød han sgu sammen igen. Så var grænsen altså ved at være nået, men herregud, tænkte jeg, det kan være hans kone er røvkedelig, og aldrig har lært andet

end missionærstillingen så hvorfor ikke hjælpe ham?

Sokken var ikke snavset nok. Hvad mener du? Hvad tror du, jeg gjorde? Med trekvart stådreng og hans tårer rendende ned ad brystet sprang jeg ud i snavsetøjskurven og ledte efter snavsede sokker. Bagefter lå jeg og pressede den ned i hans ansigt så han næsten ikke kunne få luft.

Egentlig var han meget sød, men det var lidt væmmeligt for mig. For hver gang jeg rev i hans pik, følte jeg mig mere og mere som Florence Nightingale, og jeg syntes hans sjælelige impotens lyste ud af ham, jeg blev bange for at jeg selv skulle ende sådan, for han havde det ad helvede til.

Jeg har tit tænkt på hvorfor folk ender på den måde. Mange af dem jeg har kneppet med har magt og undersætter, de administrerer og kontrollerer både det ene og det andet. De lider næsten allesammen af en enorm menneskeforagt og behandler både sig selv og andre virkelig mandschauvinistisk. De går bare mekanisk rundt og hersker og har ingen menneskelige følelser. Så køber de mig og afreagerer. Og det skrider ud af hvert led i deres krop, at de mangler varme.

— *Kan du hjælpe dem med "varme"?*

— Hvis jeg arbejder socialt, er kærlig og alt det der, så blir de så bange, de blir endnu mere kolde, nogen gange tror jeg kun de vil være kolde. "NU VOLDTAGER JEG DIG!" skrider de så pludselig og lægger sig ovenpå mig og forsøger at kneppe mig ned i underretagen. Det er da fordi de er bange, mand! De skal hele tiden bekræfte at det er dem der er ovenpå. Måske er de også bange for sig selv, hader sig selv.

— *Du har holdt en kort trækker-pause, men er netop begyndt som Escort-boy, hvorfor har du skiftet?*

— Åhr, jeg kender efterhånden så mange herhjemme. Som Escort får jeg mest rige turister, de gir mig mere og forsvinder bagefter. Igår jeg der for første gang. Det var sammen med en amerikansk advokat-chef der boede på Sheraton. Han var sgu ligeglad med København og havfruen, han ville bare have mig. Jeg havde ikke en krone — og havde stadig lidt lungebetændelse, jeg har nemlig ikke haft råd til at varme lejligheden op, og det er jo noget utæt gammelt lort — så det var skidefint jeg skulle møde ham. Jeg havde ikke engang penge til bussen så jeg forsøgte at blaffe derind, men der var ikke nogen der gad at ha mig med så jeg var nødt til at stjele en cykel, jeg skulle jo nå det.

Inde på hans værelse på Sheraton, flød det med penge. Jeg tænkte på om det var for at manifestere magtforholdet, men jeg var ret ligeglad bare jeg fik nogen kroner.

Vi kneppede koldt og kærlighedsløst, ja jeg prøvede at være kærlig men det gik ikke.

Istedet for dejlig våd og kærlig sperm følte jeg tårerne vælte ud af pikhovederne, de græd nærmest om kap . . .

På den måde er alle de mænd mere undertrykte end mig. De er hele tiden bange for at afsløre deres liv. Jeg lever mit — og er socialt undertrykt.

